

NAGY VENDEL
TÖREDÉKEK
NOVELLÁSKÖTET

NAGY VENDEL

TÖREDÉKEK

**RIPORTOK, NOVELLÁK, KARCOLATOK, GLOSSZÁK, HUMORESZKEK,
ESSZÉK ÉS NÉMELY VERSEK ÉLETEM VIHAROS ÉVEIBŐL**

E-KÖNYV

RÉGI ÉS ÚJ PRÓZÁIM, VALAMINT NÉMELY VERSEK

KIADOTT KÖNYVEIM 19.

ÖTVEN HANGULATI ELEM, EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL...

2019. JÚNIUS 1.

KÉSZÜLT 2019 TAVASZÁN, AJÁNDÉKKÉNT A KÖNYVHÉT NAPJÁRA.

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

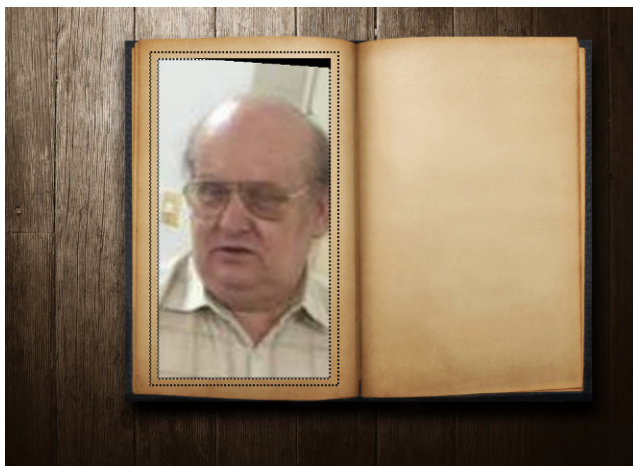
Kapcsolattartás:
nagy.vendi54@gmail.com

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.

KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK ODAFIGYELÉSÉT,
CSOMOR HENRIETT
BORÍTÓ TERVEZŐ

A KÖNYVET FOTOMONTÁZS DÍSZÍTI.
A KÉP CÍME: ZSÁNERKÉP

A KÖNYV BELSŐ BORÍTÓJÁN A SZERZŐRŐL KÉSZÜLT FOTÓ LÁTHATÓ,
FOTÓMONTÁZS

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.
A KÖTET TARTALMÁT SZERZŐI JOGOK VÉDIK.
OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.

A VERSEKET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓ PROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2019-BEN, NYÁRRA, KÖNNYED OLVASMÁNYNAK.
A KÖNYV ÜNNEPÉRE AJÁNLVÁ.

A SZERZŐ TIZENKILENCEDIK KÖTETE
A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

MOTTÓ: TÖREDÉKEKBŐL ÁLL ÖSSZE AZ ÉLET EGÉSZE

TARTALOMJEGYZÉK, KERESŐ

01. ELŐSZÓ
02. AJÁNLÓ
03. SZÁZ ÉV ELMÚLTÁVAL...
04. EGY MEG NEM SZÜLETETT KÖNYVSOROZAT MARGÓJÁRA
05. GONDOLATOK A FŐVÁROSRÓL
06. MÁRCIUS IDUSÁN
07. VISSZATÜKRÖZŐDÉSEINK
08. HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓNKRA
09. KÖSZÖNÖM SZÉPEN...
10. MIKOR A LELKEK GYORSAN UTAZNAK...
11. BEMUTATKOZÁS
12. EGYÉBKÉNT MAGYAROK VAGYUNK
13. MESE A HÁROMSZÁZ FORINTRÓL
14. GONDOLAT
15. MARKET-ING...
16. NEVETŐ NEVEK
17. NYELVÓRÁK
18. VASÁRNAPI APUKA
19. A TELEFON
20. MERT VALAHOL RIPACSOK VAGYUNK
21. HITELÜNK VAN?
22. A VÁLLALAT NEVE
23. A FALU BOLONDJA
24. MEGJÖTTÉL, FIAM?
25. AZ ÚRINŐ
26. A PINCÉR
27. A VENDÉGLŐ
28. A KÖNYV
29. HANGOK AZ ÉJSZAKÁBAN
30. A KAKASTOLL
31. GYERE BE ANYUKÁM
32. HÍREK, KOMMENTÁROK
33. AZ IGAZAT MONDD...
34. A SEBESVONAT
35. HÁROM KAVICS A HŰTŐBEN
36. ALICE, SZUZI, WINIKE, ÉS A TÖBBIEK
37. ANGYAL JÖTT A SZÉLLEL
38. MILYEN LEGYEN A KARÁCSONYUNK?
39. KI HOZZA A KARÁCSONYFÁT...
40. NEVED MUTATJA, KI VAGY?
41. BARÁTAIM ÉS EGYÉB EMBERFAJTÁK
42. ÖNIRÓNIA
43. KI VAGYOK ÉN?
44. RAGASZKODOM A TÁRGYAIMHOZ
45. SZENÁTOR
46. REKLÁMOZOM MAGAM MAGAM
47. PINCÉIM
48. SÖR, BOR, PÁLINKA, LEHETEK-E BOLDOG...
49. BEFEJEZÉS, VÉGELSZÁMOLÁS
50. 2019. JÚNIUS 01.

01. ELŐSZÓ

Bevezetés legújabb prózai kötetemhez

TISZTELETTEL KÖSZÖNTÖM AZ OLVASÓKAT!

Változatos élmény várományosa, aki nekilát ennek a novella- és cikkgyűjtemény elolvasásának.

Szilánkokat, töredékeket, szeletkéket talál, a változatosság elvét követve, a megtörtént események elbeszélésén keresztül a jobbító szándékú kritikákon át, a filozofikus elemzésekig bezárólag mindenféle témakörökben.

Remélem, hogy csak elindulni nehéz, aztán magával ragadja az irodalomhoz értő és várakozással teli olvasót ez a kilencvenedik könyvhét alkalmából megjelenő tizenkilencedik e-könyvem.

A szerzőt is, ha elragadja a hev, akkor minden írását meg akarná mutatni, de a könyv és a befogadókészség is véges. A maradék és a legújabb írások eztán következnek, ha a Teremtő is azt akarja. Mindenkinek ajánlom ezt a tartalmasnak ígérkező kötetet, ki tudja, mit rejt a következő riport vagy novella? Ha tetszik, mondják el másoknak, ha nem tetszik, mondják el nekem. Aki netalántán magára vagy a szomszédjára ismer, az nem a véletlen játéka, mivel emberekről, szituációkról szól ez az egész írásmű. Nem rám kell haragudni...

Mindenkinek kellemes, és elgondolkodtató élményt kívánok.

TISZTELETTEL, NAGY VENDEL

Szekszárd, 2019 május 31.

02. AJÁNLÓ

TIZENKILENCEDIK KÖNYVEM ELÉ...

ÁLLOK AZ ÚTON

ÚTSZÉLI RAPP

Állok az úton,
Várom a csodát,
De nem jön más,
Csak a busz.
Sötétbe nézek,
Nem látlak téged,
Önmagad elől
Nincs hova fuss.
Az életképek
Örökre szépek,
Illatos virággal
Tarka a rét.
Bárhova futsz is,
Ahova jutsz is,
Mindenhol vár rád
Egy menedék.
Alatta szakadék.
Az élet egésze
Években nézve,
Napokban mérve
Csak töredék.
Bársonyos égen
Bárányok úsznak,
Szürke gomolyban
Szalad a nyáj.
Lassan fejedre,
Csendben, merengve,
Reáalkonyul
A homály.

2019

03. SZÁZ ÉV ELMÚLTÁVAL...

HOGYAN VÁLTOZHAT MEG AZ ÉLETÜNK...

LÁTÁSMÓDOM

Olykor-olykor
Eltűnődöm a
Magyarok némely szaván,
Mikor a vak mondja,
Megnézem, s látom.
Képletes talán.
Hiszen
Nem vagyok vak,
Csupán csak nem látok.
Micsoda különbség.
Ugye csodáljátok?
Azt, hogy világtalan,
Szívből utáljátok.
Gyönyörű ez a nyelv,
Mindent kifejez,
Örömet, bánatot,
Minden árnyalatot
Bátor, okos,
Bogyuta gondolatot.
Végül is belátod,
Lehet jó a meglátásod,
Akkor is, ha nem látod.
Reméljük meglátod,
Ki maradt végül a barátod.

ELTŰNŐDÖM

Így hatvan év felett az ember már elmereng, mit csinált ebben az életben, mi volt a jó benne, és mire számíthat még.

Hová és mire vitte munkája során.

Megszámolja a gyermekeit, unokáit, és eltűnődik, mennyit élhet még, hiszen a tudomány állása szerint akár eléldgeélhet százhusz évig is.

Cukorbetegségem okán tíz évvel ezelőtt megvakultam, és az életem, főleg a szemléletem gyökeresen megváltozott.

Az emberek életkora a társadalom és a tudomány fejlődésével egyenes arányban meghosszabodott, hiszen az őskorban legfeljebb húsz, a fáraók korában harminc évig éltek az emberek, manapság nem is olyan ritka a nyolcvan éves családtagom. Én megcéloztam a százhusz évet, mivel úgy érzem, olyan sok dolgom van még a világban, hogy akkor sem fogok végezni a feladatokkal, ha sokáig élek.

Általában sorsommal elégedett vagyok, csupán egy dolog hiányzik, de az nagyon... a látásom. Gyermekeimet már régen, unokáim arcát még sohasem láttam.

Orvosaim mondják, nyugodjak bele a megváltoztathatatlanba, romlott az életminőségem, de így is lehet teljes életet élni, csak jobban oda kell figyelni.

Erre csak annyit mondok nekik, meg kell próbálni.

Ami egyszer véglegesnek tűnően elromlott, azt nehéz, vagy lehetetlenség újra megreparálni.

Bár nem mindenben értek velük egyet, de valami igazuk lehet.

A feladatok, a sorrendek átértékelődnek.

Író, olvasó emberként érdeklődöm a dolgok iránt, és néha olvasok megdöbbentő sorokat, csudálatosnál, csudálatosabb olvasmányokat.

Jómagam bízom az orvostudományokban és várom a tudomány és a technika fejlődését az egészségügy terén is.

Nem tudom miért, de ebben ők hisznek és örülnek, ha így nyilatkozom, talán megnyugtatóják saját lelküket.

Már nyomtatni is lehet emberi szerveket, talán egyszer szemet is lehet. Ebben reménykedem.

Más cikkekben olvasom, modern fegyvereket, rakétákat fejlesztenek esztelen emberek, el sem tudják képzelni, hogy talán egyszer nekik is szükségük lehet segítségre és már nehéz lenne beszerezni a különféle testrészeket.

Erre kéne költeni a hatalmas összegeket.

Mások hibernáltatják magukat gyógyíthatatlan betegségükben és várják a csodát, a reményteljes feloldozást. Az hogy én mire számítok? Arra, hogy gondolkodnak a tudósok, mivel az élet makacssága okán mindenképpen halad tovább és felgyorsul a világ.

A csodavárás ideje lejárt, ezt hozta a modern gondolkodás.

Én már rég megmondtam, mit és hogyan kéne megcsinálni, de nem kíváncsi rá senki, hiszen az ilyen magamféle emberek nem számottevőek és jelentéktelenek. Változtassuk meg a szemléletet.

A csillagközi űrhajó már a féreglyukaknál áll, és az emberek agyában már az univerzum meghódítása jár. De mi lesz velünk? Itt már készül a sok elektromos autó, és már földre sem kell vetni a magot, és a kukorica saját maga körül egy méteres körzetben kiirtja a gatz.

A Marson egy, a Holdon három autó parkol, amelyek magyar fejlesztésűek, várják a soron következő asztronautát, vagy egy szopottgombóc fejű ufonótát.

Kérdés, melyikőjük ér oda előbb.

Bekapcsolhatod az okos tv-t és az okos telefont. A hűtőszekrényed megmondja, mi fogyott ki belőle, csak az orvostudomány nehezen halad előre.

Harminc, negyven, vagy akár száz év múlva, ha beérkezel a szupermodern rendelőbe, egy készüléket, mondjuk egy szemüveget raknak a fejedre, és a mini kamera veszi a képet meg a hangot, és a szemüveg szára, mint antenna, adja a látottakat az agyadba és mint a moziban, nézheted a képet rajta.

A hallókészülék is a múlt század elején szekrény nagyságú volt, manapság elfér egy nyaklánc medáliájában, s hangodat, képedet látják a föld másik felén egy másodpernyi pillantás idején.

Nos hát, harminc, negyven vagy száz év elmúltával ilyenekben reménykedem én.

Nem a csodára várok, az talán hiú remény, az emberi tudásban és akaratban bízom ezen a földtekén.

Sokan azt kérdik tőlem, mit akarnék még látni? azt felelem: bármit...

Folyton-folyvást megújul a világ, ebben bízom valahol legbelül.

Egyébként Földünk rendíthetetlenül halad előre a maga útján, a gravitáció pórázán, év-milliókon át, egy fekete lyuk felé, ami ott vár miránk a galaxis közepén, ahol vár a végső megnyugvás.

Remélhetőleg ez az ember odafigyelésének köszönhetően minél később következik be.

Szekszárd, 2019. január 25.

04. EGY MEG NEM SZÜLETETT KÖNYVSOROZAT MARGÓJÁRA

BEVEZETÉS

KEDVES OLVASÓK....

Szinte már történelmet idéző lehetne a dátum, 2011, amikor gondoltam egy merészet és megálmodtam a Megszólalok művészeti magazin alapjait és megérett az elhatározás, csinállok egy olyan újságot, amit még senki nem próbált, vakok és egyéb sérült emberek számára olvasási lehetőséget és publikálási helyet biztosítok a sorstársaknak. Immáron kilencedik éve működik a hiánypótló lap, szinte már bejárva a fél világot.

Sokan olvassák a net segítségével és rádióriportok, újságok, tudósítanak a lap életéről és életképességéről.

Volt olyan év, hogy havonta kettő újság jelent meg, jelenleg havonta egyszer olvasható a magazin. Sajnos csak internetes terjesztéssel, és a blogokban, de a lapra volna igény újsággént is, de az egyelőre elérhetetlen anyagi vonzata miatt.

Megfelelő szponzorálás esetén akár még ez is megvalósulhatna, de így talán több az olvasónk. Mivel már száznál is több újság megjelent, igény van arra is, hogy egy bizonyos szisztéma szerint egyben is olvashassák a magazint, de a terjedelem nagysága miatt csak pár újságot rakunk egybe kb. hat, nyolc lapszámonként, ami még kezelhető. Így az összes újságra sor kerülhet majd legalább tíz könyvbe fűzve. Remélem, hogy megkedvelik ezt a formációt is.

A magazint folyamatosan szerkesztjük kötetbe, kérjük a reagálásokat a lap minősége érdekében elküldeni a szerkesztőnek.

Magazinunkban több mint száz alkotó munkáját mutattuk már be, versek, novellák, könyvek képek, fotók formájában és akár hangos verseket is, tűzijátékot, zenét is tudunk közvetíteni linkek segítségével.

Mindenkinek jó olvasást kívánva... Nagy Vendel.

BEFEJEZÉS

KEDVES OLVASÓ....

Csak remélni merem, hogy megtetszett ez a formai megoldás is. Majd a következő újságok mindig fejlődnek, pl. tartalmilag, formailag, esztétikailag, lesz tartalomjegyzék is a könnyebb kezelhetőség okán. A még élő linkekre rákattintva meghallgathatják a dalokat, verseket, de ha nem, akkor már levette a szolgáltató az évek során. Véleményét ne titkolja, és várja a következő kötetet. Folytatása következik.

Köszönettel és tisztelettel Nagy Vendel.

Szekszárd 2016. július 11.

EPILOGUS

A tervezett kötet sorozat megvalósulása többféle okok és okozatok együttállása miatt meg-
hiúsult.

Még nem adtam fel a dolgot és keresem a megoldást, hogy megvalósuljanak terveim.

Csak egy tényező sürgeti a megoldást: a rohanó idő.

Közhely, hogy a remény hal meg utoljára, de sajnós előbb én.

Szekszárd 2019. január 25.

A Megszólalok Magazin elérhetősége: www.megszolalok.blogspot.hu

ÁLLOK AZ ÚTON

ÚTSZÉLI RAPP

Állok az úton,
Várom a csodát,
De nem jön más,
Csak a busz.
Sötétbe nézek,
Nem látlak téged,
Önmagad elől
Nincs hova fuss.
Az életképek
Örökre szépek,
Illatos virággal
Tarka a rét.
Bárhova futsz is,
Ahova jutsz is,
Mindenhol vár rád
Egy menedék.
Alatta szakadék.
Az élet egésze
Években nézve,
Napokban mérve
Csak töredék.
Bársonyos égen
Bárányok úsznak,
Szürke gomolyban
Szalad a nyáj.
Lassan fejedre,
Csendben, merengve,
Reáalkonyul
A homály.

2012

05. GONDOLATOK A FŐVÁROSRÓL

VIDÉKRŐL FELJŐVE... IDEGENVEZETŐI VISSZAEMLEKEZÉSEIMBŐL...

Eltellett némi idő, s most újra itt állok a téren, amit már nem Moszkva térnek hívnak, az idők szavára hallgatva megváltozott minden. eltűnődöm a dolgokon, hány csoportot és hány száz embert hoztam fel egy vidéki kisvárosból kirándulni a fővárosba, s leszálltunk a Déli Pályaudvaron a vonatról, és átgyalogoltunk a legkedvesebb úticélunkhoz, a budai várhoz.

Szekszárdi emberként elég ritkaságszámba ment, hogy feljutottunk Budapestre, de történelmet és irodalmat, művészeteket kedvelőként előre olvastunk, s tudtuk, hová megyünk és mit kell megnézni, hogy ne váljunk szakbarbárrá. Tehát, készültünk az útra.

Elsőként és legegyszerűbben az Ostrom utcán haladtunk felfelé, kellően meghatódva, hiszen ez az utca sokat látott meredélyén felhaladva, eltűnődhetünk, milyen sok történelmi eseményt láthatott ez az útvonal és hány ezer ember halhatott meg, mire felért a Bécsi kapuig, hiszen mindig a legvéresebb helyszín volt a várkapu ostromlása és megvédése.

Na és a kapu... ki tudja megmondani, hány király, királyné járhatott a kapuk alatt, királyok lába nyomán járunk, és milyen sok híres ember: tudósok, államférfiak, híres dámák, vitézlő katonák léphették át itt a város és a budai vár falait.

Nem is beszélve a sok ismeretlenségbe homályosodott polgárról, iparosról, kereskedőről és e falak közt menedéket kereső egyéb lakosságról.

Ha tudni akarunk valamit a megismerni kívánt városról, elsőképp a múltját, történelmét kell felidézniünk.

Aki a múltat nem ismeri, a jelent nem érti.

Kik lakták régen, és milyen népek fordultak meg itt jó szándékkal és akár hódító szándékkal, valamilyen nyomot mindig hagytak maguk után.

Akár ismerhetjük leírásokból vagy cselekedeteikből, de emléket állíthatnak a fennmaradt házak és paloták, s egyéb helyszínek is.

A történelem lépten-nyomon kapcsolódik ismereteinkhez, és felismerhetjük a történeteket idéző helyszíneket, mint a Mátyás templomot, a Dísz-teret, Táncsics Mihály börtönének helyét, az utolsó budai pasa elestének színhelyét. Mindenfelé csodákat láthat az ember, akár ha csak a külső helyeket szemléli. A Vár épületeinek belső tere is sok tárgyat őriz a múltból, festők képeit, könyvek ezreit és kiállításokat, melyek csak itt láthatóak.

Lenézve a Dunára, csodálatos panoráma tárul elénk, dicsérve az akkori emberek tudását és szépérzékét, a stratégiai és művészi egyveleg még most is lenyűgöző egységét. Nem csoda, hogy olyan sok nép el akarta foglalni ezt a büszkeséget, tatár, török, német, osztrák, orosz, s büszkén mondhatjuk ma is, áll még hős Buda vára.

Letekintve a Halászbástyáról, szinte láthatjuk magunk előtt az ostromló törököket, a várat visszafoglaló magyar vitézeket, a honvédeket, Henczi osztrákjait, a csellel bevonuló janicsárokat, a Dunán felúsztatott zsákmányoló hajókat.

A Halászbástyáról lenyűgöző látvány a hidak sokaságának csodás varázsa.

Történelmet és emberi sorsokat idéz a szigetek emlékezete.

Másik oldalon pedig a Vérmező sokat látott síkja.

Mindezek a történelmünket felidéző látványosságok, csak töredékei a világváros által kínált látnivalóknak.

Meséltem még a vezetésem alatt állóknak, hogy mit hol lehetne még megtalálni, akár a Népligetben, vagy a Városligetben, vagy a különféle sugárutakon is. Nem beszélve a sokféle színházakról, múzeumokról.

Szinte lépten-nyomon találhatunk irodalmi és történelmi házakat, emlékeket. Érdekes dolog felkutatni a történelmi személyek lakhelyeit, alkotásaik színhelyét, vagy akár végzetük helyeit.

Budapestet megismerni sok idő kell, céltudatosan lehet csak birtokba venni. Világváros. Szépségével, múltjával és jelenével vár mindannyiunkat, bárhol is élünk a világban.

2017. október 10.

06. MÁRCIUS IDUSÁN

A TRIKOLOR

Most, hogy közeledik március 15-e, emlékeim közül előbújik egy régi történet.

Úgy negyven évvel ezelőtt, amikor idegenvezetéssel is foglalkoztam, elutaztam egy nőkből álló csoporttal valamelyik kisvárosba ünnepelni.

Akkoriban divat volt, hogy jól dolgozó brigádok jutalomból elutazhattak valahová a szak-szervezet jóvoltából.

Ilyenkor a hölgyek kiszabadulva a munka és a család köteléke alól, némi kontyalávaló rásegítésével, vidám hangulatban várták a nap eseményeit. Megvolt ennek a bája és a feszültségoldó hagyománya is.

Dívott a kevert, a bonbon meggy, és az Éva vermut, meg a csónadrág és a moher pulóver, na és a lapos sarkú félcipő, az elől kapcsos melltartó, s a Krasznaja Moszkva és a Kalinka Vodka. A műsor kezdetéig, mely igen jónak ígérkezett, volt még némi kis idő. A fölős idő eltöltésére, hölgyek lévén, nagyon jó program a kirakatnézés. Véletlenül vagy akarattal, pont egy fehérnemű üzlet kirakatát nézegettük.

A látvány számomra ebben a hölgykoszorúban kissé bizarnak tűnt. Piros, fehér, zöld melltartókból és bugyikból egy hatalmas kokárda volt kirakva. Mellette pedig, a dolog megkoronázásaként, nemzeti színű zászlónk három színű kombinéból lett dekorálva, a kirakatrendező jóvoltából.

Kombiné, kombiné, a csipkés kombiné...

Bizonyára egy hagyománytisztelő, de modern felfogású alkotó rejtette el így perverz érzéseit a forradalmat és a szexualitást ötvöző álművészetében.

A lányok összekuncogva rám-rám sandítottak, s én, pirulós zavaromban, csak ennyit tudtam mondani:

- Én kissé giccsesnek tartom ezt a megközelítési formát, s különben is, zöld bugyit még nem is láttam.

Kibuggyant a nevetés, s a leghuncutabb középkorú hölgy csak ennyit mondott:

- Úgy látszik még keveset éltél.

Ma már tudnék mesélni, de hát férfiak vagyunk.

Akkoriban még csak alig múltam húsz éves.

Régi, szép, boldog idők.

2017

07. VISSZATÜKRÖZŐDÉSEINK

SZEMEINK TÜKRÉBEN

VAKON SÁNTÍTÓ FILOZÓFIA

Ha szegény vagy, nézheted magad a kútban, vagy egy tó csillogó vizében.
A gazdagok láthatják arcukat fényesre csiszolt ezüst tükörben.
Velencéből hozott, metszett üvegben.
De hogyha a valódit akarod látni, nézzél kedvesed szemébe, az igazság tükrébe.
Kútvizéből pislog reád egy lomha béka, jelzi a víz iható még, senki nem mocskolta.
A tó sima fényét megfodrozza egy falevél, a gazdag hölgynek elfeketedik tükre ezüstje.
Csak a szemed őszinte örökre.
Gyere kedvesem ide, utoljára üljél az ölembe, s nézzél a szemembe,
Elhaló fényét talán látod-e?
Végsőként a te arcod élet véstem be fejembe.
Ezentúl fehér botot veszek a kezembe, s fekete kalapot teszek a fejemre.

Mikor elhatároztam, hogy megházasodom, a szó legszorosabb és mindenféle értelmében, kiterveltem, hogy mindenhol tükörrel fogom felszerelni lakótereimet, gépeimet, autóimat.

Minden helyzetben kontrollálni akartam magam, hogy ellenőrizsem mindenkori tevékenységeimet, a megfélemlési kényszer sugallatára.

Hála Istennek, hogy ezen elhatározásomnak a negyede sem valósult meg, hiszen nem szereltem tükröt a hálószoba plafonjára, és a fürdőkád fölé sem, csak egy kis falitükör segítette a borotválkozásomat, de ma már arra sincs szükségem vakságom okán.

Végül is teljes alakot mutató előszoba tükör segített az elindulásban, a végső pillantás, hogy minden rendben van-e, hogy emberek közé mehessek, nehogy valami közbotrányt okozzak megjelenésemmel.

Irigyeim akkor teljes búcsút nyernének.

Igazából soha nem tetszett maradéktalanul az, amit láttam, és szokásommá vált az a mondas, mikor belenéztem, hogy... szemét.

Azért mégis néha előfordult, hogy felemás cipőbenvagy zokniban mentem el otthonról, de a vakok nem vették észre, érthető módon, és ha egy látó szólt, hogy menjek haza és cseréljem le a hibás darabokat, azt válaszoltam, minek menjek haza, hiszen otthon is csak felemás zoknira tudnám kicserélni...

No ezt nem igazán értették.

Kissé elvont, kíváncsi és filozofikus elhivatottságom okán, elméleti kísérletezésekbe fogtam, az emberi test és lélek tanulmányozására.

Ha egy olyan tükröt kreálunk, ami minden helyzetben mutatja a mezítelen testet, előlről, hátulról, felülről és alulról, akkor minden síkban mást látunk, ámbár mindig ugyanazt az embert nézzük. Erre a filozofikus elméletemre felfigyelt pszichológusom is, és mondta, ezentúl ő is példálódzik majd ezzel az elmélettel.

Maga a tükör évezredek óta szolgál bennünket, és nemcsak a hiúságunkat elégíti ki látvány formájában, hanem van némi gyakorlati funkciója is.

Autókon fontos a visszapillantás, hogy mi is van a hátunk mögött, és mit hagytunk el, s ez lehet átvitt értelemben is, mit is hagytunk magunk után.

Sokszor csodáltam a periszkópot, hogy alul belenézek és felül kilátok... érdekes jelenség, akár a tükrökkel vetített fények világa.

Egyik munkatársam, hogy ne érje soha meglepetés, különféle nagyságú és irányú tükröket rakott fel a raktára falaira, amiben időben látta, hogy ki és mi, és milyen szándékkal közeleg az ő intim szférája felé, nehogy véletlen alvás vagy alkoholizálás bűnén kapja az éber főnöke.

Ez a mindenki magából indul ki elmélete, és a bizalmatlanság mindenkori jele.

Önkiszolgáló boltokban is tükrökkel nézik, hogy mit is csinál a vevő a polcok között, és néha ezt még kamerákkal is megtetik. A nagy testvér figyel.

Orvosnál eléggé el nem ítéhető módon, különféle tükröket dugnak fel vagy le az ember fiába, lányába, és amikor már benyelted, felkapcsolják benned a villanyt, és akár a gyomrodba és a vesébe is belelátanak, bár ezt szűrős szemmel akár egy feleség is elvégezheti a konyhaasztalnál is hazaérted után.

Hogy egyéb testrészeket ne is említsek...

Használhatunk bármiféle régi vagy modern eszközöket, mégis csak az igazi tükör a szem, a lélek tükre.

Felkaphatjuk a fejünket, mondván, ne használjunk közhelyeket, de mégis csak ez az igazság.

A közhely néha közröhejjé is válhat.

Szemeinkből minden kiolvasható, bánat, öröm, igazság, hazugság egyaránt.

Legfájdalmasabb élményem, mikor kislányom szemében láttam a csalódottságot, a féltést és a félelmet, s nem szégyelltem bocsánatot kérni tőle, hogy csalódást okoztam.

Elmúlt már éppen tíz éve, hogy elveszítettem a látásomat, kisunokám azonnal ugrott, ártatlan, gyermeki lelkiürettel: papa megkeresem.

Drága, tündér kis szívem.

Azóta kénytelen-kelletlen vakon megbízom bennetek, mindenkiben.

Belső látásom, belső világom fokozatosan fejleszttem.

Köszönöm mindenkinek, aki megmaradt vakságom tíz évében mindvégig mellettem.

Majd megadózik érte.

Látom azokat, akik ismernek, de kikerülve, fejcsóválva néznek utánam, és magukban vagy félhangosan kérdik: hát ez még él?

Látlak benneteket, buták.

Szemetekben tükröződik az értetlenség, a csodálkozás, a tehetetlenség érzése.

Bennem pedig visszatükröződnek a régi, szép emlékek, az élmények, a barátok, rokonok, és ugye, hogy csodáljátok, mindez megmaradt, akkor is, ha nem látok.

LÁTÁSMÓDOM MEGVÁLTOZOTT

Olykor-olykor
Eltűnődöm a
Magyarok némely szaván,
Mikor a vak mondja,
Megnézem, s látom.
Képletes talán.
Hiszen
Nem vagyok vak,
Csupán csak nem látok.
Micsoda különbség.
Ugye csodáljátok?
Azt, hogy világtalan,
Szívből utáljátok.
Gyönyörű ez a nyelv,
Mindent kifejez,
Örömet, bánatot,
Minden árnyalatot,
Bátor, okos,
Begyuta gondolatot.
Végül is belátod,
Lehet jó a meglátásod,
Akkor is, ha nem látod.
Reméljük, meglátod,
Ki maradt végül a barátod.
Visszatükröződnek benned
Az elmúlt világok.

2019. február 24.

08. HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓNKRA

NEGYVEN ÉV

FÉRJEDTŐL

Házassági évfordulónk van ma,
szerelmet vallok újra meg újra,
negyven év után,
drága Marikám.
kezem indul sután,
vakon és bután,
s feléd integetek,
fogd meg szépen most is
reszkető kezemet.
Emlékszem, mikor megkértem,
s Te odaadtad nekem,
remegőn, szertelen.
S azóta is fogjuk
egymás kezét boldogan,
néha gondok között,
de leginkább gondtalan.
Köszönöm, hogy életünk
legfontosabb percei
nem gurultak szerteszét,
őrizted szerelmünk
összetartó szeretetét,
a tűzhely melegét.
Boldogan megköszönöm
gyermekeink életét.
Hogy örömmel fogadtad
unokáink kedvességét,
éltünk minden szép percét,
hogy segítetted nekem
bús vakságom tíz évét.

Drága Marikám,
Szeretlek én, ha hagyod,
Ha Te is akarod.
Elmegyek Hozzád Tőled,
Ha Te azt akarod.
Figyellek könnyes szemmel
Szívem örömmel teli,
Míg csituló szívünk
Éltünk elfeledi.
Nem lehet a lelkünkben
Mindent eltemetni.
Mindent abbahagyni.
Még élni szeretnék

Együtt Veled,
Amíg csak lehet.

Szerettelek magzatodban
szerettelek bájos gyermekkorodban
szerettelek kamasz korodban
diadalmas felnőttként is
őszintén, nyíltan.
Szeretlek ha megöregedtél,
s akkor is miután
ráfátyolosodott
vaksi szemeimre
az alkonyodó homály.

2019. február 24-án

09. KÖSZÖNÖM SZÉPEN...

A KÖSZÖNTŐKNEK...

KEDVES FACEBOOKOZÓ LISTATÁRSAK, ÍRÓ ÉS OLVASÓ BARÁTAIM, ÉS MINDNYÁJAN...

Hálás szívvel megköszönöm mindenkinek a kedves gratulációkat, zenés linkeket, verseket, videókat, és képeslapokat, amelyeket születésnapomra kaptam Tőletek. Olyan sokan felkerestek akár telefonon, Skype-on, email-ekben, vagy személyesen, hogy elnézést kérek mindenkitől, csak így, egyben tudom mindenkinek megköszönni a kedvességét és az odafigyelését. Köszönöm szépen.

Nagyon jól esett.

Ez számomra egy tükör volt, hogy mennyien szeretnek, és nincs egy rosszakaróm, haragosom sem, hiszen ők nem írtak, tehát nincsenek.

Még a kritikusok is csendben maradtak.

Sokan bíztattak a további írásra, és megígérhetem, hogy mindaddig olvashatjátok írásaimat, míg a Teremtő megengedi, hogy értelmes gondolatokat tudjak leírni a kezemmel. Hálás vagyok mindenkinek, majd megadózok érte.

A magamfajta vagy ír, vagy halott.

Írásaimat továbbra is megtalálhatjátok a Facebook-on, a megszolalok.blogspot-on és a MEK oldalain, mint e-könyvek.

Mindenkinek jó olvasást kívánok, és várom a visszajelzéseket, mivel ezekből táplálkozom és építkezem.

Hálás tisztelettel, kézcsókom a hölgyeknek, baráti kézfogás az uraknak.

Szeretettel, Vendi.

A rosseb sarokból

nagy.vendi54@gmail.com

2019. május 10. Szekszárd

NAGY VENDEL MAGÁNZÓ,
NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DÍJAS 2017.
ARANY BOT KÜLÖNDÍJAS 2018.

10. MIKOR A LELKEK GYORSAN UTAZNAK...

Születésnapodon kívánok Neked
minden jót, és szépet,
ne is vegyed észre,
hogy szaladnak az évek.
nyílik még tenéked
vadvirág a réten,
hol pajkos pillangók
lebegnek a szélben,
ragyog még éretted
Göncöl szekér az égen,
melyen a lelkek messze utaznak.
aranytálcán kínálja a fényt
hajnalban feléd a Nap,
világítja utadat.
éjszaka a Hold
gyémántkővel szegélyezve
vezeti sorsodat,
oda, hol élted ragyog,
bársonyos égbolt gyűjt hozzá
milliónyi csillagot.
vezessen utadon oda,
ahová a nemes lelkek
gyorsan utaznak.

2019.

11. BEMUTATKOZÁS

ÉLETEM ZIVATAROS ÉVEIBŐL TALÁN MÉG NEM KÉSŐ

Lectori Salutem!

Üdvözet az olvasónak!

Mint már talán olvastátok: Nagy Vendelnek hívnak. 1954. 05. 07-én születtem, ebben a kiklopolt, rántott hús alakú országban, itt az örök városban, Szexárdon, ahová mindig visszatértem. 1971 óta írok különböző műfajokban. Eddig tizennyolc könyvben adták ki sűrű egymásutánban verseimet.

Az antológiák számát már nagy gond volna összeszámolni.

Most az új évezred elején jelent meg első önálló kötetem, Lila Madonna címmel. Ez azért is fontos számomra, mert sokan kérdezik: - Ki olvas manapság verset? Hiszen a költészet nem pálya! - idézve a klásszikusokat. A film a videó a számítógép világában ki olvas manapság? Az elvetemült! Cikkeim, verseim, napilapokban, gyűjteményekben jelentek meg. Jelenleg szellemi szabadfoglalkozású vagyok, ami azt jelenti, hogy bármit csinálhatok a művészet terén hivatalosan. Pl. újságírás, könyvkiadás könyvbemutatók, előadói estek, stb.. Magamról annyit, hogy már csak a nőknek élek, otthon is van hat. Középiskolákban tanítottam műszaki tantárgyakat 18 évig. Jelenleg nyugdíjas vagyok. Sajnos kéményseprő betegségem van: a korom. Vallom és állítom, hogy a magyar nyelv gyönyörű és a költészet örök. Az emberi gondolatokat koszorúba fenni: csoda. Soha eddig még nem volt ilyen nagy szükség a magyar nyelvre, mint manapság. A vers számomra majdnem minden. A lányaimon kívül azért még sok más dolog is van, amiért érdemes egy kicsit élni. A család, a könyv, a TV, a halászlé, az újság, az autó, az ufo-k a NŐK, a kakaspörkölt, a szerelem, a szex, a sör, a bor, a pálinka, a tanulás, a tanítás, a mozi, a színház, és még sokféle más! Például a kirándulás, fürdés, torna, napozás.

S most tartatok velem a költészet világába. Nem fogjátok megbánni.

Kedves Olvasóim, Tolltársak, Barátaim! Elnézést kérek ezért a bizalmaskodónak tűnő megszólításért, de feltételezem, hogy az ellenségeim nem olvassák el ezt a levelet. - Esetlegesen az a kettő. - Én most már NEGYVENVALAHÁNY éve írok, az internet oldalain rengeteg jó ismerőst találtam, amiért ma is hálás vagyok a sorsnak. Különböző stílusú írásokkal próbálkoztam, több-kevesebb sikerrel. Írásaim, cikkeim, verseim, prózai műveim különböző újságokban, antológiákban, és saját kötetben jelentek meg. Tíz évvel ezelőtt az egyik, majd pár évvel ezelőtt a másik szememre is megvakultam. Ez a tény és még másik tizenegy műtét megváltoztatta az életemet. Két évig mély depresszióban éltem, csak most néhány éve tértem vissza közétek. Megváltozott az életem, másképpen látom a dolgokat, és ezeket megpróbáltam leírni. Bölcsebbnek éreztem magam, de azt vettem észre, hogy az olvasók több esetben nem tolerálták ezeket az írásaimat. Azt figyeltem meg, hogy az emberek viszolyognak vagy félnek a másságtól, és kerülnek a kapcsolat minden formáját és a kínos témákat, pl. a halál vagy a betegségek. Pedig a vakság nem fertőző.

Ismerősök, családtagok, barátok jönnek-mennek, de a végén kevesek maradnak... Aki folyton ígérgeti, hogy jön, bizonyosra vehető, hogy sosem látom többé.

Ezennel kijelentem, hogy ezentúl betegségekkel kapcsolatos írásaimmal nem zaklatom az olvasókat. Más jellegű dolgaimat ezután is beküldöm majd. Egy dobozos sört küldök az eddig

olvasónak. Nekem sokat jelent, hogy itt megjelenhetek. Megtanultam vakon írni és olvasni a számítógépen. Ha néha hibát ejtek, nézzétek el nekem. Igaz, hogy jobb lenne egy új laptop, mert ezt nyolcan használjuk, de talán majd egyszer... Búcsúzóul a végére írom pársoros Hitvallásomat. Kérlek Benneteket, továbbra is látogassátok oldalaimat. Jó olvasást kívánok, ...Egyebet nem mondhatok. A dolgokat csinálhatja bárki, de megszületni, élni és meghalni helyettem nem tud akárki.

2019. május 15.

12. EGYÉBKÉNT MAGYAROK VAGYUNK

Ma, Szent Iván éjszakáján jutott eszembe a dolog! Kik is a magyarok és hol laknak? Itt Közép-Európában, ahol élünk, évszázadokig nagy volt a jövés-menés. Keveredtek a gének rendesen. Hogy mást ne mondjak: a tatárjárás, a törökdúlás, a Habsburg uralom, a szovjet csapatok inváziója mind itt hagyta, hol erőszakkal, hol anélkül, a maga gyümölcsét.

Gondoljunk csak a janicsárookra...

Bár, mikor ide találtak a Honfoglalók, akkor is laktak már itt népek, és a Kunság és a Jászság is sugallhat valamit.

A mi családunkat Mária Terézia telepítette be Magyarországra.

Anyám kakasdi sváb lány, apám faddi bő gatyás magyar volt. Kaptak is rendesen a szülői házban mindketten, hogy nem fajtabelivel keveredtek össze. Mutti rokonsága a haláláig nem bocsátotta meg ezt a vegyes házasságot. Anyám sváb, apám magyar, no akkor én mi vagyok? Turmix. Egyébként keresve keresem a színtiszta magyart ebben az országban, tud valaki ilyet mutatni? Kötve hiszem.

A mi közvetlen családunkban van sváb, magyar, székely, román, cigány. Gondolhatjátok, mi van, ha összegyűlünk. No akkor vagyunk ám igazán magyarok.

Én egyébként már évtizedek óta angol lapáttal, mert a szívlapátot már nem bírom el, francia-kulccsal, és svéd-fogóval dolgozom, a fát pedig cigány fejszével hasogatom évek óta. Így már évtizedekkel megelőztem a korom.

Követve a jelenlegi divatot és a globalizáló világot, megváltoznak a szokásaink is.

Megünnepeljük a:

Challenge day-t,

a Jamboree day-t,

a Halloween day-t,

a Valentine's day-t,

a Happy birthday to you- t.

Elvégre és végül is magyarok vagyunk!

THANK YOU VERI A MACS.. KÁT...

13. MESE A HÁROMSZÁZ FORINTRÓL

Egyik barátom leleményes, ügyes és kreatív ember. Emellett még kissé smucig is.

Sokallja azt az ominózus háromszáz forintot bedobni az automatába, vizitdíj gyanánt. Sokáig eszelt azon, hogyan oldja meg a problémát, míg végül remek ötlete támadt.

Pénzt fog gyártani!

Mivel a világ egyik legnagyobb mahinátora volt, az ötéssel próbálkozott, de nem jött össze. A százforintos két részből áll, és még kétszínű is, mint némely ember.

Tehát papírpénz kell nyomtatni.

Papír, fénymásoló van, már csak meg kell tervezni a bankót.

Mivel jó rajzoló volt, és mindig csak a háromszáz forint járt az eszében, háromszázast tervezett szórakozottságában.

S a képek is szépre sikeredtek. A pénz egyik felén Rózsa Sándor, a másik oldalán Mária Terézia díszelgett.

Pofás kis pénzjegy lett.

Betyár és hölgy ábrázatja még nem szerepelt bankón.

Gondolta magában, ha ezt elfogadja valaki, akkor betyár kurva világ van.

Nyomtatott is belőle több százat.

Aztán rájött a hibára. Az új pénzt nem veszi be az automata.

Most mitévő legyen?

Veszni látszott az idő és az energia. Büszkesége sem hagyta nyugodni.

Piacon és boltban nem merte elsütni, mivel sokan ismerték az ilyen helyeken.

Nem akart náluk hamis pénzzel fizetni, még megorrolnának érte.

Elvitte tehát a ropogós bankókat a bankba, hogy felváltassa.

A hölgy először forgatta, lapozgatta, számolgatta, szagolgatta, s közben csóváltotta a fejét, majd beváltotta.

Adott vissza harminc és hetven forintosokat!

A jelszó: légy mindenre felkészülve, és pénztártól való távozás után reklamációt nem fogadunk el.

A pénzvilág is mindenre képes, s még csak eztán jött a devizahitel időszaka.

14. GONDOLAT

Mottó: Töredékekből áll össze az élet egésze.

Kedvenc időtöltéseim közé tartozik különböző híres emberek mondásainak, élettörténeteinek, sztorijainak gyűjtése, például írók, költők, politikusok, celebek történetei, melyeknek hitelessége igencsak megkérdőjelezhető, de társaságban igen jól lehet vele szórakozni és szórakoztatni. Például sírfeliratok. Viccesek és komolyak egyaránt.

Gárdonyi Géza sírfelirata: Csak a teste.

A Széchenyiék kriptalejázatán ez olvasható:

Voltunk mint ti
Lesztek mint mi
Por és hamu.

Egy magán sír felirata is sokat mond, ami a kő alján olvasható: ...Ez még eddig nem történt meg velem.

Egyébként vannak temetők, ahol somolygós sírfeliratokat találhatunk, amelyek jelzik, hogy a halálnak is van humora.

Itt nyugszik Amál, szűzies leány, búcsúztatja egyetlen leánya, Jolán.

Itt nyugszik Bárci Döme, kire ráesett a malom köve. Mire leemelték róla, holtan mászott ki alóla.

Woody Allenről több száz mondás is kering, többnyire humorosak. Az egyik: Olyan csúnya kisgyerek voltam, hogy anyám mindig idegen gyerek képét mutogatta.

Hogyan emlékszik vissza nagyapjára?

Igazából csak arra emlékszem, hogy nagyapám halálos ágyán el akarta nekem adni az aranyóráját.

Mióta nem látok, a vaksággal kapcsolatos történeteket gyűjtöm. Megkérdezik Stevie Wonder-tól:

Nem zavarja-e az a tény, hogy nem lát?

Az nem zavar, de az sokkal jobban bosszantana, ha néger lennék.

És így tovább!

Aki nem hiszi, annak utána járunk!

15. MARKET-ING...

Én nem vagyok kereskedő származék, de ifjú koromban mégis csak érdekelt a kereskedelem. Hiszen az emberiség bölcsőjénél kezdődött például a cserekereskedelem, de a történelem során ez a tevékenység annyira elfajult, hogy ma már először löszert, utána pedig kötszert árulnak. Ez a hitelesség végét jelentette.

Tamás barátom a hetvenes években volt kereskedő tanuló, nyilvánvalóan, és magyarázta az árképzést.

Egy tipikusnak mondható történettel példálózott nekem.

Üzletükbe kitűnő anyagú és csinosnak mondható férfi ingek érkeztek Romániából. Kiírtuk a kirakatba: román ing: 500 Ft. Már jó ideje kint porosodott a kirakatban és senki nem vásárolt belőle. Gondolom, politikai okokból. Az előítéletek meghatározóak. Előjött a marketing ötlet (market-ing). A következő árcédula láttán a vevők elkapkodták a készletet, hiszen az ár jó és kedvező árfekvésűnek bizonyult.

- Import ing: 1500 Ft.

Hiába, a szónak hatalmas ereje van.

A bútorüzletben kevés a bútor, valahogy hiánycikk manapság, pedig igény volna rá.

Unottan áll az eladó, rá van írva a mellére egy táblán, hogy eladó.

Odamegy hozzá egy vevő, akire rá van írva, hogy bizonyára elvtárs lehet, és megkérdi:

- Tessék mondani, maga itt az eladó?

- Igen, de a kutya sem vesz meg...

- Szeretnék venni egy konyhabútort...

- Nincs, hiánycikk...

- Majd szólok én a Papp elvtársnak, akkor majd lesz bútor...

- Miért? Ő csinálja a bútort?

A vevő csodálkozva néz...

- Akkor kérek egy négyszemélyes rekamiét...

Az eladó felkapja a fejét...

- Tessék mondani, ki az a négy?

16. NEVETŐ NEVEK

Az újságíró iskolában Ordas Iván író, újságíró tanárunk ezzel kezdte: - Egy szabad országban, szabad sajtóban azt szabad írni, amit szabad. Vannak írott és íratlan szabályok is. Az íratlan szabály egyike: nevekkal nem szabad játszani, viccelődni. Vannak történelmi nevek. Jómagam is ismerek ma is élő Petőfit és Garayt. Vannak trágár nevek, s vannak csúfnevek. Senki nem örül annak, ha a nevével szórakoznak. Vigyázni kell a névadásokkal is. Ismertem Halál nevű orvost. Képzelmek el a kiírást: operál a Halál. Élt egy ügyvéd, nem messze tőlünk lakott, Vég Bélának hívták. Vagy a testvérpár akit Bekő Tóninak és Bekő Hanninak neveztek. Együtt dolgoztam Huffnágér Máriával, kinek nevét a Mézga-családból ismerhettünk, vagy egy kedves pécsi ápolónő, akit Bagaméri Katinak hívnak. Ezt a nevet a Kemény kalap és krumpliorr című filmből ismerhettük, „Itt van, megjött Bagaméri, ki a fagylaltját maga méri”. Egyik kedvenc ápolónőm volt a kórházban, szeretettel gondolok rá. Ezek okán egyik kedvenc időtöltésem különleges nevek gyűjtése. Szekszárd-Csatáron, a Vasvárosban laktunk. Minden nap egy idős ember ment el a házunk előtt a szőlőbe. Megkérdeztem tőle:

- Hogy hívják bátyám?

- Izlstecker János - mondta.

- Akkor miért hívják Neríjjá Jánoskának?

- Gyerekkoromban volt itt egy orvos. Az Alföldről jött és ezt a sváb nevet ki sem bírta mondani. Amikor beadta a védőoltást, akkor mondta: neríjjá Jánoska! - s rajtam maradt.

- Így már értem.

- De ki mondta ezt magának? - kérdezte.

- Bizonyára a Lóhágó Ferger.

Ezt a nevet meg én adtam neki, gondolhatja, hogy nem véletlenül.

Hát ez is egy név, de ez már egy másik történet lenne.

Lakott nem messze tőlem egy, hogy is mondjam, egy nőies férfi, és mindenki Béla néninek hívta.

Kiskosztüm, hozzáillő ridikül és cipő, és jómodor... stimmmt...

Okos, művelt ember volt, de az anyja lányként nevelte eléggé önző módon, magának.

Beutalták a kórházba valami bajával, és az ápolónők dilemmában voltak, hogy is szólítsák, néninek nem hívhatják, ezért azt találták ki, hogy Béla bácsi lesz. Erre ő kikérte magának, Laci vagyok, mondta.

Nem lehet eléggé óvatos az ember fia vagy lánya?

Megjegyzés: töredékekből áll össze az élet egésze.

17. NYELVÓRÁK

Müller Terike, aki nekem unokatestvérem volt, már több mint 10 éve nem él, leukémiában elhunyt. Szekszárdi sváblány létére egy középiskolában orosz nyelvet tanított. Akkoriban, mikor a rendszerváltás történt, kezdett kifutni az orosz tanítás és helyette kötelező nyelvként, nyelvtanártól függően, vagy az angol, vagy a német nyelvvel helyettesítették a külföldi nyelv-
oktatást. Terikével könnyű dolguk volt, mert anyanyelvi szinten beszélte a németet és azonnal át tudott váltani másik nyelvre. A végzős osztályoknál, akik még oroszot tanultak, próbálkozott a beszélgetéssel.

- Fordítsd le oroszról magyarra ezt a mondatot.
- Ezeknek a nyelvén nem vagyok hajlandó megszólalni - mondta ifjúi öntudatára ébredve a diák.
- No, semmi baj! Akkor mondd németül.
- Na, úgy meg nem tudok!

18. VASÁRNAPI APUKA

A vasárnapi apuka vasárnap reggel 8 órakor elhozza volt feleségétől az ünneplőbe felöltöztetett, teraszajtóba kiállított 5 éves kisleányát. A kéthetenkénti program délelőtt a nagymama meglátogatása. Ott ebéd és utána a délutáni szabad program. Majd este 6 órára vissza kell vinni a kisleányt. Teraszajtó, becsöngetés, kisleány be, apuka el.

Ebéd után vagy állatkert, vagy vidámpark, vagy focimeccs. Ez a három program variálható. Ma focimeccs lesz, nevelési szándékkal. A kisleány már ismeri a csapatokat. Az apa felülteti nyakába a kisleányt, fagyit már volt, vattacukor már volt, most dobozos kólát tart a kezében. Sétálgatnak a focipálya szélén. Végre a kijáratban megjelennek a játékosok. A kisleány elkezd ugrálni az apa nyakában, kezével hadonászik és közben kiabálja:

- CSÜRHE, CSÜRHE!

19. A TELEFON

A mai mobiltelefonos világban a mostani fiatalok el sem tudják képzelni, hogy évtizedekig kellett várni, hogy bekössék a vezetékes telefont a lakásba. Csak a bennfenteseknek és a kiváltságosoknak vezették be soron kívül a telefont. Például orvosok, rendőrök, pártfunkcionáriusok és a protekciósok élvezhették a technika eme vívmányát.

Nekünk is pontosan 10 évbe telt, mire megcsörrenhetett lakásunkban a készülék. Ismerősöknek, rokonoknak, munkatársaknak adtuk meg a számot, de mégis elég ritkán csörgött a készülékünk. Össze is rezzentünk a csörgésre, főleg az esti, éjszakai órákban, attól félve, hogy rossz híreket kapunk a drót másik végéről. Miután a telefonkönyvben is megjelent a számunk, gyakrabba váltak a hívások. Hiszen olyanok is megtaláltak, akik csak keresgéltek a telefonkönyvben, vagy csupán telefonbetyárkodni akartak.

Egyik éjszaka hangos csörgésre ébredtünk. Az éjszaka csendjében szinte harsogott a telefon. Kissé félve vettem fel.

- Tessék, Nagy lakás.

- Igen? Akkor cserélje kisebbre.

- Ki az?

- Jól aludt? Ne mászkáljon itt mezítláb pizsamában. Menjen ki a WC-re, aztán feküdjön vissza. További szép álmokat.

S letette a kagylót.

- A betyárját.

Manapság ilyesmi már nem fordulhatna elő, ugye?

20. MERT VALAHOL RIPACSOK VAGYUNK

A múlt században, leírni is borzasztó, a hetvenes évek első éveiben kezdtem el írogatni, a magam és fiókom számára, és a hosszú évek során rengeteg fiókban maradt és megjelenő írás látta meg a napvilágot először mártogatós, majd töltő-, utána golyóstollamból. Manapság már a számítógépen próbálom megváltani a világot, eléggé naivan, és a hatvan évemmel, illetve a negyven év irodalmárkodásommal még mindig nem jutottam el odáig, hogy tanuljak belőle, vagyis hogy sem a gordiuszi csomót nem tudtam megoldani, sem a spanyolviasz feltalálásában nem jutottam előrébb elődeimnél.

Aztán csak előbb-utóbb minden írás megjelenik valamilyen fórumon, mivel akár bevalljuk, akár nem, akarjuk látni munkánkat nyomtatásban, mivel valahol mégiscsak ripacsok vagyunk.

Előbb vagy utóbb mindenre megjön a vevő.

Gyakran fellépek felkérésre különféle rendezvényeken, előadásokon verseimmel, és előfordult már, hogy a műsor után beszélgetésbe torkollott az est, és különféle dolgok kerülnek szóba, és előttem nincs titok, nincs tabu téma.

Általában mindenre felelek és nem mellébeszélék, mint egyesek, legalább is nem szándékosan.

Az író ember számára elkerülhetetlen dolog, hogy a politika mezsgyéjére ne tévedjen, és ilyenkor megkérdem a pártállásomat, s ekkor előveszem a mindig zsebemben lapuló piros bohócorrot, és azt egy pillanatra felrakva mondom: bohóc ne politizáljon, mert én soha nem osztom meg a közönségemet, hogy a jobboldaliak jobbra, a baloldaliak balra üljenek, ami fura lenne, mert az nekem fordított volna, ami nekem jobbra, az nekik balra, és máris meglenne a baj, a közönség az közönség, csupa nagybetűvel.

S egyébként is felesleges, pitiáner dolgokkal és tyúkperekkel nem foglalkozom.

Akkor látják, hogy ezzel nem jutunk sehová, s ilyenkor megkérdik, hogyan írok, mi adja az ötletet, mennyi idő alatt készül el egy vers, rutint ad-e a negyven év.

Ekkor mondom, van olyan vers, ami öt perc alatt elkészül, nem tudom olyan gyorsan írni, ahogy a gondolatok megkívánnák, és van olyan vers, amit öt év után sem fejeztem még be, s talán soha nem lesz készen.

Hiszem és vallom, hogy mindenről lehet írni, a leghétköznapibb dolgokról is, ha van hozzá alapgondolat.

Hogy a negyven év alatt lehet-e rutint szerezni, erről egy történetet szoktam elmesélni a még mindig kitartó közönségnek.

A bohóc hosszú orrú, hatalmas cipőjében botladozva bejön a porondra. Körbejárja kétszer a fűrészporral felhintett manézst, néha emelgeti a gyerekek felé szalmakalapját, piros orra, füléig kihúzott piros szája jellegzetes karaktert kölcsönöz arcának.

A harmadik körnél a bejárattal szembeni főhelyre leteszi a hóna alatt behozott szétnyitható kicsinyke asztalkát.

Közben a gyerekek visonganak, nevetgélnek, a felnőttek elnézően mosolyognak.

Vendi bohóc hatalmas zsebeiből előkotorász egy szál gyertyát, másik zsebéből egy hatalmas doboz gyufát.

Ügyetlenkedve meggyújtja a piros fejűt, majd azzal a kanócot.

Tenyerét összetapsikolva, kalapját két kézzel emelgetve, láthatóan örül az eredménynek és a sikernek.

Vidáman körbejárja a porondot, ujját beakasztva hőzentrágerjét húzogatja és végül megáll az asztallal szemben a főbejáratnál.

Nadrágzsebében könyéig turkálva, egy csomag vadonatúj kártyacsomagot vesz elő.

Kibontja, mert a mutatványhoz csak új, kemény lap a jó, a megfelelő.

Fél méterről, egyik kezéből a másikba repítve keveri a paklit, és kiveszi a piros ászt.

A többi kártyát ajándékba adja a meglepett gyerekeknek. Ők apró kezeiket nyújtogatva kérik a színes lapokat.

Hangos szóval elmondja a feladatot, a kártyalappal próbálják eloltani a helyükön maradva az égő gyertyát.

Van, aki legyezgeti, akad, aki odadobja.

Bizony, senkinek nem sikerül.

Ekkor a bohóc erősödő dobpergés közepette vízszintesen elrepíti a piros ászt.

A tízméteres repülés után a lap eltalálta a kanócot, és elkoppintotta a lángot.

Hatalmas ováció, cintányér csengés, a zene felerősödik. A bohóc kalapját lengetve diadalmasan körbejárja a porondot és learatja a sikert. A gyerekek tapsolnak, hiszik a csodát, ami egy ideje minden nap sikerül, de van egy valaki, aki trükköt sejt a produkció láttán.

Értetlenkedve felkeresi a lakókocsija felé igyekvő artistát.

- Árulja el nekem kérem, hogyan csinálja ezt a páratlan produkciót?

- Semmiség az egész, csak gyakorolni kell... -feleli a bohóc.

- És mennyit gyakorolta?

- Csupán csak nyolc órát - volt a válasz.

- Csak nyolc órát? - hitetlenkedett a néző.

- Igen, de naponta, és negyven éven át.

Asztal, gyertya, kártya, eldobni, elalszik.

Meddig kell gyakorolni?

Nem sokáig, csak minden nap... nyolc órát, és negyven évig.

Nyelc órát, naponta negyven évig.

- Jaj, már megint reggel van...

Hiába, én is y-nal írom a nevemet, akár a nagyok...

21. HITELÜNK VAN?

Most, a választások után, a pártígéretektől eltelve felmerül az emberben, hogy mennyire hitték el a választók a politikusok ígéreteit. Hogy hitelük van-e a törvényhozóknak?

Az majd hamarosan elválik.

De hitelük van-e a róluk író újságíróknak? Hiszen nem mindegy, hogy hogyan tálalják a dolgokat, hogyan írnak személyekről, eseményekről. Tárgyilagosan-e vagy részrehajlóan, esetleg hangulatkeltően vagy provokatívan. Nekik hisznek-e az olvasók?

A szenzációhajhász bulvárlapok a példányszám növelése érdekében a szavak kifacsarására, elferdítésére is képesek. A magyar nyelv annyira árnyalt és sokszínű, hogy bármit meg lehet írni, mindig valakinek a szemszögéből nézve és valakinek a szája íze szerint. Csak arra kell figyelni, hogy ne lógjon ki nagyon a lóláb, s aki nem tud a szavak között olvasni, akár el is hiheti a dolgokat.

Egy állami gazdaságban történt lópusztulást a szenzációéhes újságíró úgy írta meg, hogy a lóállomány 50 %-a elpusztult. Az egész ország a gazdaság hatalmas veszteségén kesergett, de csak a bennfentesek tudták, hogy két lova volt mindösszesen a szóban forgó mezőgazdasági egységnek. Talán így akartak állami támogatáshoz jutni és érdekelt volt a zszurnaliszta is? A szó veszélyes fegyver. Az írástudóknak óriási a felelősségük a tájékoztatás terén, s felmerül a kérdés: Hitelünk van?

S álljon itt egy másik példa is.

Vége az előadásnak. Az illetékes előadó elmondta érdekesítő véleményét az aktuális dolgokról, melyek ma mindenkit érdekelnek. Ezután következett a szokásos kérdés:

- Na tessék, szóljanak hozzá!

Ilyenkor van az, amikor mindenki a padlót vagy a plafont nézi, esetleg sürgős kotorászni-valója akad a táskájában. Kínos a csend. Végre az első „fecske” felteszi a kezét.

- Igaz-e, amit az újság ír?...

Az előadó a kérdést meg sem várva rávágja:

- Igaz! Amit az újság ír, az igaz!

S valóban, igazat ír-e az újság? Hitelünk van?

Egy régi közmondás szerint a szó elszáll, az írás megmarad. Akár száz éves cikket is elő lehet venni, s tetten lehet érní a hazugságot. Egy másik mondás szerint a hazug embert előbb utoléri, mint a sánta kutyát! Tovább untathatnám a tisztelt olvasót hasonló blődségekkel, de nem teszem, hiszen politológusaink, történészeink, közgazdászaink nem áttallanak előkaparni régi újságokat, okiratokat, hogy rajtakaphassák a megalkuvó zszurnalisztákat. Előbb-utóbb kiderülnek a turpisságok. A különféle ellenzéki pártok és szervezetek egymást túlkiabálva próbálják felszínre hozni a múlt hibáit. Kiderült, hogy a Rákosi padláslesöprés kegyetlenebb volt, mint a török világ Magyarországon. A török szpáhi (földesúr) annyi gabonát mindig meghagyott a jobbágnak, hogy jövőre újból tudjon vetni. Kiderült, hogy Sztálinhoz képest Hitler csak gyenge kezdő lehetett, hiszen a szovjet vezető több kommunisztát öletett meg. Kiderült, hogy 1956 nem ellenforradalom volt, hanem sokak szerint szabadságharc, s kár volt Nyikita Hruscsovna odaadni az ötősfogatot, s Brezsnyevnek is hiába tapsoltunk! De könyörgöm! A „Pravdat” ezelőtt 20 évvel is Pravdának (Igazság) hívták. Van persze magyar pravda, magyar igazság is. Az orvos, a pap, a tanár, a szülő néha belemehet kegyes hazugságokba. Az

újságíró soha! Az elferdített dolgokra a közvélemény tudat alatt is ráérez, s ha be is igazolódik a gyanú, kegyetlen dolgokra képes.

Hitelünk van? - teszem föl immár negyedszer is a kérdést. Most már remélem, hogy igen. Még nem mondhatjuk azt, hogy:

- Ma már tudjuk!

Csak azt mondhatjuk most is, hogy:

- Ma úgy tudjuk!

Ítéletet a jövő mondhat a ma felett. Mi, akik csináljuk és éljük a jelent, nem! S csak azt remélhetjük, hogy az utókor nem intőt ír a bizonyítványunkba.

22. A VÁLLALAT NEVE

Pallér úr, hallgatva az időök szavára, céget alapított, az építőipar területén.

A tervezéstől kezdve az építkezésig, kulcsátadással vállalták a munkálatokat.

Már mindent eltervezett, csak a vállalat nevét illetőleg volt némi vita a családban. Mi legyen a cég neve? Pallér és lánya?, amivel a leány tervezői mivoltára utalnának.

Vagy a másik: Pallér és társa..., ami a nejre utalna, aki éli az unatkozó úriasszonyok sanyarú életét. A családi béke érdekében ezen még cizellálni kell.

Dolgozott a vállalkozásban egy Fux Jani nevű segédmunkaerő is, aki nevéhez méltóan kellően ravasz és sunyi volt. Jellemzésül annyit, hogy nálánál különb embereket is felakasztottak már a régi ánti világban.

Ő nem segédmunkásnak hívatta magát, hanem segéd művezetőnek neveztetett.

Egyébként szorgalmas, de mindenbe belekotyogó személyiség lévén, ebbe a témába is bele kívánt szólni.

- Főnök úr. Nekem volna egy ötletem a cég nevét illetőleg.

- Na mondjad, hátha jó lesz - szólt a kőműves mester.

- Szerintem legyen: Fux Jani és Főnöke.

A mester feje céklavörös lett, s felkapott valami nyeles tárgyat a keze ügyéből.

Még talán most is kergeti a malterkeverővel, ha azóta utol nem érte...

Nagyon kell ám vigyázni manapság is, hogy milyen ötletekkel áll elő az ember.

Néha életveszélyes lehet.

23. A FALU BOLONDJA

JELENETEK A XX. SZÁZADBÓL BOLOND ÁDÁM TÖRTÉNETE

Egy régi mondás szerint, az a falu nagyon szegény, amelyik nem tud eltartani a falu végén egy cigánycsaládot és egy falu bolondját.

Szürke, dolgos cigányember volt, sok gyerekével és soványka feleségével egy viskóban lakott a falu végén. Nyáron üstházat gyártott bádogból, télen fateknőket faragott és kosarat font. Ezeket eladogatta, szegényesen megélt belőle.

Nem bántott senkit, őt sem zaklatta senki. Kedves nótája volt a „Falú végén nem füstöl a kémény”...

Egyszer csak eltűnt, talán meghalt szép csendesen, ahogyan élt.

Bolond Ádám vagy harminc éve, gyerekkorában került a községbe. A lelencből hozta ki egy özvegyasszony, hogy ne legyen egyedül, mert az ura elveszett a háborúban. Azt gondolta, felnevelgeti szeretetben, s később segítségére lesz majd a munkában a ház körül. Így is történt, de időközben kiderült, a fiúcska kissé bohókás, de szeretnivaló jó gyerek. Megvolt neki a maga furfangos esze, de mégis bolondnak tartották.

Mivel a nevét senki nem tudta, vagy már elfelejtették, mindenki Bolond Ádámnak hívta.

Sok mindent nem lehetett rábízni, és nem is kapkodott a dolog után, többnyire a faluban tekergett. Legnagyobb mániája az volt, hogy állandóan, fennhangon és sokat beszélt. A leghangosabb asszonyokat is túlbeszélte. Hozta-vitte a híreket, a pletykákat. Mindig az út közepén járt és hangosan szidta a rendszert, párbeszédet folytatott a politikusokkal, trágár szavakat is használva. Ilyenkor az asszonyok riadtan becsukták az ablakokat. A fején egy régi katonasapka volt az első világháborúból. Büszke volt rá, soha le nem tette, télen-nyáron viselte. Senki nem tudta, hogy hol szerezte, bizonyára kapta valahol, mert ő maga sohasem volt katona, pedig szeretett volna lenni.

Minden házba bejáratos volt, mindenhol családtagként fogadták. Valahol reggelit kapott, vagy ebédet, vagy csak egy darab kalácsot, vagy egy pár szem almát. Ruha, cipő is akadt a levetettekből. Senki nem eresztette el üres kézzel.

Mikor megunták a sok furfangos beszédet, mondták neki, most dolguk van, és ő békésen továbbállt. Főleg így volt ez, amikor már a Mama is meghalt, egyedül maradt.

Legszívesebben a központban lévő fodrászüzletben szeretett ücsörögni, mert ott sok ember fordult meg minden nap. Az üzletre az volt írva: Fodrász, de az azért csak borbélyműhely volt. Az öreg mestert is úgy hívták: Borbély János.

Valamikor régen kijárt a gazdagabb házakhoz borotválni vagy fogat húzni, de ma már csak a boltot nyitja ki, azt is csak unalomból és a régi kuncsaftok miatt kedvességéből. Madzaggal kiakasztotta az ajtót és előtűntek a régi frizurák az ajtó belső lapján.

Ádám ott ült a fényesre koptatott lócán és nézte az olajos padlóra lehulló ősz hajszalakat, amiket időnként lelkesen összesöpört a kopottas seprővel. Néha őt is megborotválta a mester, mert haja nemigen volt Ádámnak, azért mégis csak szerette a vidáman dolgozó olló csattogását.

- Nem vagy egy nagy kuncsaft - mondja neki a mester nevetve.

S Ádám hallgatja az öregek katonatörténeteit és egyéb régi dolgokat, aztán ő is mondja a maga bugyuta mondanivalóját.

Néha lódít is nagyokat, ilyenkor a férfiak felemelik a lábukat, mondván: Hadd gurítson a fiú. Ő is mesél a háborúról, holott sohasem járt ott.

- És mikor jöttek a partizánok, szaladtak ki a nagy hóból, és be a zöld kukoricásba...

- Mikor vittek a fogságba, a vonatkeréken köszörültük a borotvakést és a derékszíjunkon fentük meg - kezdődött a másik igaznak hitt történet.

Mikor igazolást vár a mondókájára, megkérdezi:

- Igazam van?

Mivel nincs válasz, újra kérdezi:

- Ugye, hogy igazam van? - s már türelmetlenebb.

Mert hogy most sincs felelet, jólesően nyugtázza:

- Hát persze, hogy igazam van!

S a dolgok mai állása szerint ez így van rendjén.

Egy napon a falu bolondja is eltűnt, mondogatták, hogy meghalt. Sokáig emlegették, aztán a falu is elszegényedett, ma már alig lakik ott valaki, de több a futóbolond, mint azelőtt.

2012. aug. 17.

24. MEGJÖTTÉL, FIAM?

A FIÚ, A MACSKA ÉS A PAPAGÁJ

Élt az egyik kisvárosban egy szorgalmas kispolgári család. A férj, a feleség és egyetlen fiuk, aki már lassan öreglegénynek számított.

Az idősödő szülők mondogatták: - Miért nem nősülsz meg, fiam? - de ő csak ingatta a fejét. Kényelmes volt ez így neki. Egyetlen gyerekként az anyja kiszolgálta, esténként eljárt sörözni, este egy kis tévézés, aztán alvás, mert holnap dolgozni kell.

A családhoz tartozott még néhány aranyhal, egy koromfekete macska: a Negró, és egy zöldeskék papagáj: a Pityu.

Mindenki gondozta a saját állatkáját, a papa a halakat, a mama a macskát, a fiú a madarat. Boldog volt így a család.

A mama főzte az ebédet és várta a fiát haza a munka után, mert mindig megvárták a fiukat az étellel és együtt ebédeltek. Kettő órakor az öreg az asztalhoz ült, a anya pedig az ablakon nézte, jön-e már a gyerek. Ha késett, kiment a közeli sarokig, hogy jön-e már. A fiú ezért haragudott, mert már nem tartotta magát kisfiúnak, hogy elébe menjenek.

Ahogy belépett a konyhába, az apja szertartásosan mindig megkérdezte:

- Megjöttél, fiam? - aztán csendben megebédeltek.

Ez így ment minden nap, évekig, monoton egyhangúsággal, de azért szép volt, békét és nyugalmat, biztonságot sugallt.

Néhány év múlva meghalt a papa, szép csendesen, ahogyan élt is, és helyét családfőként az anya vette át. Most már ő kérdezte:

- Megjöttél, fiam? - aztán megebédeltek.

A halak, és a papagáj gondozását a fiú vette át az apjától, a cica önállóan közlekedett a lakásban és az udvaron. A madarat csak akkor engedték ki a kalitkából, ha a Negró kint tekergett valahol.

Próbálták beszédre tanítani a Pityut, de a csicssergésen kívül többre nem jutottak vele, aztán már nem is erőltették a dolgot.

Hamarosan örökre elszenderedett a mama is. Elment az ura után, mert nagyon hiányzott neki a párja, hát utána halt.

A fiatalember nagyon magányosnak érezte magát, mikor ballagott hazafelé a temetésről.

Kizárta az ajtót és döbenten hallotta a jól ismert hangot:

- Megjöttél, fiam?

Majdnem megijedt a hang hallatán, aztán mikor a kérdés megismétlődött, rájött, hogy a hangok a kalitka felől jönnek. A papagáj szólongatta a mama hangján.

Leült egy székre és hangos zokogás tört ki belőle, az összes fájdalom egyszerre tört ki a lelkéből.

Másnapról újra munkába járt a magára maradt fiú, s mikor hazaérkezett, a madár boldogan köszöntötte:

- Megjöttél, fiam?

Jutalmul röpdöshetett a szobában néhány kört, sőt rászállt pihenni a függönyre is. Aztán magától visszament a kalitkába, mikor megunt a mulatozást. Ilyenkor a Negró szigorúan ki volt csukva az udvarra, nehogy valami baleset történjen.

Egyik reggel a fiú elaludt, mert nem volt már, aki kávéval ébresztgesse, mert a mama mindig az ágyba hozta a forró italt.

Zuhogott az eső, ennek tudta be a későn kelést, s kapkodva öltözött. A macskát bent hagyta a konyhában, nehogy megázzon a kényes állat.

Délután hazaérve nem hallotta a várva várt kérdést. Rosszat sejtve benézett a konyhába, s a kalitkát nyitott ajtóval a földön találta, üresen.

A fekete ördög az asztal alatt rágott valamit.

Mikor a döbrent fiú odakapott, már csak a papagáj egyik szárnyát tudta megmenteni a macska szájából.

Ismét sírva fakadt, arra gondolt, hogy ezentúl már senki nem mondja, hogy:

- Megjöttél, fiam?

Fogta a gazdátlan kalitkát és hozzávágta a macskához.

Beletette a Pityu és a Negró testét a ketrecbe, és nagy szomorúan elásta őket a kertben az ecetfa alá, ahol a cica nagyon szeretett játszani.

Ezentúl, ha hazajött, a nyitott ajtóból bekiabált a lakásba:

- Megjöttem!

De most már nem jött rá felelet.

A némán tátogó aranyhalak nem válaszoltak.

Fogta az akváriumot, és vizestől, halastól kidobta a szépen kövezett udvarra.

Az üveg millió darabra törött, de az aranyhalak még sokáig fickándoztak a kövezeten... aztán néma csend honolt mindenütt.

Nemsokára még a víz is felszáradt.

Végezetül az üvegcserepeket összesöpörte, s egy korszak lezárult az életéből.

Felnőtté vált egy pillanat alatt.

25. AZ ÚRINŐ

Az úrinők világa a II. világháború után eltűnt a magyar társadalom palettájáról.

Persze azért titkon megmaradt, és ha valaki felismerte, hogy valamikor jobb napokat is látott a hölgy, akkor kellő emberismerettel rendelkezve, ennek hangot is adott, pl. a szakiparos, és kezét csokolommal köszönt a hölgynek, aki nagyon örült, hogy valaki felismerte. De aki nem volt régen sem úrinő, ő pedig örült, hogy mostanság úrinőnek hiszik. Na ez már csak így van, és ez tiszta pszichológia.

Apám egyszer megkérdezte a kéményseprőtől, aki a család ismerőse is volt, és mindig délben, ebédfőzés közben jött kipucolni a sparheltet, persze anyám mindig elzavarta, hogy Gyuri, miért nem máskor jössz, most nem alkalmas, és sűrű kezitcsokolomozás közben bevallotta a technikát, hogy ugyebár egy kezitcsokolom a borralalónál öt forint...

Ilyenkor apám megkínálta egy pohárka kadárával és mindenki boldogan konstatalta a szakember távozását.

Megígérte, hogy hamarvást visszajön, de tudtuk, pár hétig biztosan nem látjuk és nyugodtan ebédelhetünk.

Azért néha elő-előbukkan egy-egy emlék az akkori korból. Íme itt egy példa:

Az úrinő a szerelemben ha azt mondja: Nem, akkor az azt jelenti: Talán.

Ha azt mondja: Talán, az azt jelenti, hogy: Igen.

Ha egyből azt mondja, hogy: Igen, akkor nem úrinő.

Persze hogy manapság ez már nem így van.

Változik a világ.

26. A PINCÉR

- Fizetni szeretnék! - szólok a pincérnek.

- Igen, mit számolhatok!?! - s számlatömböt vesz elő.

- Volt kettő sör, kettő üdítő, két kávé, két bonbonmeggy és amit én ittam - mondja, s egy rántással aláhúzza a számoszlopot.

- Milyen meggy? - azt nem is ittunk.

- Ha nem megy, hát nem megy - motyogja és kihúzza a tételt.

De a pincér tovább próbálkozik, és az éppen ide ügyelő cigányzenekar felé int a fejével: egy kis italt a gyerekeknek?

- Mit iszik a zenekar?

- Hááát, egy kis rántott húst és pár doboz Marlborót.

Megjegyzés: Töredékekből áll össze az élet egésze.

27. A VENDÉGLŐ

Lassan a legkisebb faluban is nyílik kínai üzlet. Egy Tolna megyei városban is nyitottak egy keleti éttermet. Az ember kíváncsi természetű, de mint kiderült, nem kell mindent tudni. Kértem az eladótól, aki ferde szemmel nézett rám:

- Az micsoda? - érdeklődöm.
- Az csirke.
- És az a másik?
- Az pekingi narancsos kacsa.
- És ez itt milyen étel?
- Ez rizs édes-savanyú mártásban.
- Ez itt mi lehet?
- Ez kutya!
- MICSODA? - kértem rémülten.
- Ja az? - mondja megszeppenve.
- Az csirke.

Nos, nem jött létre az üzlet.

28. A KÖNYV

A könyvtárakban számos szerkezeti, szervezési, ügyviteli, politikai és más problémákkal küszködnek az ott dolgozók. Mégis a legégetőbb gond a polchiány. Mindig harc dúlt egy folyóméternyi raktári polcért. Az igazgatók ezért gyakran alkalmazták az úgynevezett állományrevíziót, ami azt jelenti, hogy az elhasználódott, elrongyolódott vagy politikailag elavult könyveket kiselejtezték. Mivel a több mázsányi könyvet a MÉH-telepre eladni nem volt szabad és gazdaságilag sem érte meg. A könyvégetés, mint történelemből tudjuk, nem túl szerencsés, mert aki könyveket éget, az egyéb gazemberségekre is képes. Ezért adódott az ötlet, hogy leselejtezett könyvállományt egységes áron 50 Ft/kötet kiárusítjuk. Így az egyébként még használható könyveket a gyűjtők, a kötelező olvasmányra vadászók, vagy a ritkaságokat kutatók mind megtalálhatják a maguk kincseit. A Lenin összes műveihez, Jókai sorozathoz, tudományos lexikonokhoz is hozzá lehetett jutni. Számomra megdöbbentő volt, hogy akadtak olyan irodalmi művek neves költőktől, amiket hosszú évtizedek alatt még senki ki nem nyitott. Ezt tanúsították az érintetlen, üres olvasójegyek. Tehát minden könyv 50 Ft, bárki bármennyit vásárolhat.

Egyszer egy hölgy, aki előtt már több könyv tornyosult, magából kikelve felkiáltott:

- Van pofájuk ezért a könyvért 50 Ft-ot kérni, mikor rá van írva a borítójára, hogy 8 Ft 50 fillér!

No comment.

29. HANGOK AZ ÉJSZAKÁBAN

Már éjfél felé járt az óra, mikor nagy nehezen elaludtam. A csonka toronyról a fülesbagoly nesztelenül suhant a gerlepár felé, majd hangos huhogással jelezte, hogy az egyik galambot elragadta. A bús gerlice sokáig kiabált az éjszakában.

- Megölték szegénykét! Megölték szegénykét!

A macskák éji találkozásán a bagzó kandúrok hangja hasított az éjfélbe.

- Maáári, haány paárnaád van?

- Haáárom!

- Akkor jóól van.

Erre a kacsák felébredtek az udvaron a diófák alatt és stafétába kezdtek a holdfényben fel s alá.

- Hányzsákárpádvanmára? Hányzsákárpádvanmára? Add ki valahára, add ki valahára.

Csak úgy csattogott a talpuk a kövezeten.

Erre a kiabálásra a kismalacok is felébredtek, azt hitték, reggel van. A szomszéd nevét kiabálva kérték a reggelit.

- Gyurííí, gyereee ki! Gyurííí, gyereee ki! Adjál enni, adjál enni.

A dühös szomszéd előszaladt egy késsel és elvágta a malac torkát. Erre a malac azt mondta:

- György, György.

- Na ugye, tudod te a nevemet.

Erre felébredtem, kiszaladtam az udvarra, s hajnalban a vadlibák hangos gágogással ék alakban húztak déli irányba.

Öreganyám már hajnalok hajnalán megfőzte a húsos káposztát, és kirakta hűlni a pitvarra.

A kiskecske és az anyja megérezte a káposzta illatát, odaszaladtak a lábashoz, és elkezdtek enni a finom, de meleg étket, a nagykecske azt mormolta: demeleg, demeleg, a kiskecske azt kiáltozta: megégek, megégek.

Erre a nagy zenebonára meghasadt a hajnal.

30. A KAKASTOLL

János bácsi már elmúlt 90 éves. Magas, szikár, egyenes termetével, ha megjelent a kisváros utcáin, még mindig feltűnő jelenség volt. Hátrafésült ősz hajával, s kackiás bajuszával még most is imponált a nőknek. Ha végigment a korzón, összesúgtak mögötte, a háború előtt csendőrtiszt volt.

A jobbik, humánusabb fajtából, s erre még emlékeztek a régi öregek.

Megtisztelt barátságával és néha borozgattunk, ami Szekszárdon nem egy különleges esemény. Beszélgetés közben egyszer csak felállt. - Most mutatok neked valamit! Kinyitotta politúros barna szekrényét és kivette a naftalinból csendőrruháját. Olyan volt, mintha még ma is használták volna.

Óvatos bátorságát kissé oldotta a néhány pohár kadarka.

- Ezt én még felveszem egyszer - mondta büszkén.

- Megmutatom ezeknek, hogy kell egy egyenruhát hordani. Kalapján ott lengedezett a barnás, kékes, lilás toll.

János bácsi már nem él. Néhány éve eltávozott az élők sorából. Nem tudta beváltani az ígéretét. Egyszer valakivel összevitkozott valami csekélységen, és nem tudták egymást meggyőzni, s a fiatalember utolsó érve ez volt:

- Maga csak hallgasson, mert azt hordta a fején, amit a mi kakasunk a fenekén.

Így múlt el a régmúlt dicsősége.

Hogy hová lett a ruha, ma már senki nem tudja, pedig teátrális egy darab volt.

Díszkard is járt hozzá.

2011-07-22

31. GYERE BE ANYUKÁM

Május végén ritkaság, hogy ilyen ítéletidő legyen, mint ebben a zord tavaszban. A férj a meleg szobából nézi a vízőzönt, gyönyörű nagy cseppekben esik az eső. A feleség tavasziasan öltözve áll kint a hideg udvaron. A férj őszintén aggódik, nehogy megfázzon a kedves asszonykája, aki seprőjével próbálja elhessegetni az egyre szaporodó víztócsákat. A férfi hirtelen a szavakat keresve kikiabál az ablakon...

- Gyere be anyukám, mert kurvára esik az eső.

Miután kimondta, gondolkodott: így is jó.

Egyébként is, most már úgyis teljesen mindegy.

2013. 03. 25.

32. HÍREK, KOMMENTÁROK

Híradásokban sorozatosan hallom, a budapesti metró elavult, felújításra szorulna.

Én, aki félek a zárt helyeken, a sötétben, külön kihívás lenne egy ilyen helyre lemenni és utazni.

A múlt héten közölte a rádió, melegednek, füstölnek a harminc éves fékek a szovjet szerelvényeken, s félő, hogy kigyulladnak a vagonok.

Tűzoltók szerint, nincs szörnyűbb, mint egy alagút tűz.

A füst, a sötétség, a hő és az oxigénhiány... Esély sincs a menekülésre.

Most hallom a tv-ben, Japánban a vonatok háromszáz kilométeres sebességgel közlekednek, s milliméter pontossággal állnak meg az állomáson.

Ezeket a fékeket magyar mérnökök fejlesztették ki, s irányításukkal Németországban gyártják, amiket a japánok szerelnek be a vonatokba.

Hogy is van ez?

Hétszáz éve nem történt ilyen...

Lemondott trónjáról a pápa.

Általában halálukig uralkodnak a pápák, egészen a püspökökig, bezárólag a hivatal halálukig viselik az egyház ezen szolgái.

Úgy látszik, mostanság már ők is nyugállományba vonulnak, mint a mi pécsi püspökünk is tette.

Sokakat megosztott ez a váratlan lemondása a katolikus egyházfőnek.

A hír bejelentése után néhány órával belevágott a villám a Szent Péter bazilika kupolájába.

Talán az égieknek sem tetszik a döntés? Sokan ezzel magyarázzák a jelenséget.

1908-ban Oroszország felett felrobbant egy hullócsillag, egy meteorit.

Szerencsére a légkörben robbant fel, s nem lakott területen...

Több ezer négyzetkilométernyi területet tarolt le a nukleáris robbanás, sok ezernyi fát döntött le, de emberéletben nem esett kár. Azért kíváncsian keresem azt az embert, aki átkutatta a területet, holttesteket keresve.

A napokban szintén Oroszország felett újabb égitest robbant fel a levegőben. Most több mint ezer ember sérült meg...

Úgy látszik, kb. százévente várhatunk hasonló jelenséget.

Még ugyanezen a napon egy kisbolygó száguldott el a Föld mellett vészes közelségben. Huszonhét ezer kilométer távolságban volt legközelebb hozzánk.

Ez a távolság az univerzum ismeretlen méreteihez képest hajszálnyi.

Egy éve láttuk, hogy jön, hogy eltéríthessük, tíz évre lett volna szükség.

A következő kisbolygót már észleltük, 2029-re várjuk a kék bolygó közelébe.

Ha addig fel nem bukkan egy gyorsabb.

Naponta több ezer pontszemnyi csillag hull a földre, naponta négy tonnával növelve a Föld súlyát.

Azóta történt. E hír olvasása után pár nappal később elszárgult földünk mellett egy háztömbnyi nagyságú kisbolygó és csak előző nap látták meg csillagászaink. Világkatasztrófa lehetett volna belőle. Nagyobb volt, mint amelyik kiirtotta a dinoszauruszokat.

Nagyon mérges vagyok... Több ezer kutató figyelni éjjel-nappal az égboltot, ufókat, égi jelenségeket figyelve. Azt már látják, hogy megcélózta földünket egy kisbolygó, ami kétezer huszonkilencben ér ide, de azt, hogy már itt is van egy a kertek alatt, csak akkor veszik észre, ha már csaknem a Földet súrolva elszárgult mellettünk puskagolyónál gyorsabban.

Félelmetes és megbocsáthatatlan felületesség. Megingott a bizalmam. Lehetetlen volt nem észlelni.

A mai magyar ifjúság negyven százaléka egy celebet választ példaképéül, és csak kétfélekuk választja példaképül a szüleit. A fiú az apját, a leány az anyját.

Ez egyenesen rávilágít a társadalom mai állapotára.

Évtizedekre van szükség, hogy ez a szemlélet megváltozzon.

Elszomorító.

2013. 02. 15.

33. AZ IGAZAT MONDD...

„Az igazat mondd, ne csak a valódit!”

József Attila

Számomra József Attila a világirodalom egyik legnagyobb költője, annak ellenére, hogy kortársai, mint például a mi Babitsunk, sem tartotta költőnek, nem is beszélve Horger Antal úrról. Életében oda sem adta neki a Baumgartner-díjat, pedig kellett volna a pénz a megélhetéshez. Nálunk a költők mindig éheztek, de azért sokuk mégis Párizsban tanult. Hogy is van ez?

Az, hogy a mindenkori politika kisajátítja magának a költészetét, az legyen az ő bűnük, és szűk látáskörük bizonyítéka, sehol nem található Trianonról írt verse, ez is azt jelenti, ma is félnek tőle. Ha elolvassuk bármely író munkáját, annak szelleme betölti a teret, fricskát adva a hitetleneknek.

Ha már csak a címben szereplő mondat tartalmára és logikájának megfejtésére gondolunk, már maradandót alkotott. Irodalmi beszélgetéseim során próbáltam közérthető módon elmagyarázni a valóság és az igazság közti lényeges különbséget, mert nehezen értik az emberek.

Álljon itt most néhány variáció.

Az az élet véletlen sorsszerűsége, hogy véletlenül a József Attila utcában lakom.

Tűzcsap

Az iskola folyosóján egy felíratra lettem figyelmes. Tűzcsap.

Azért, ha belegondolunk, kissé nagyképű ez a kijelentés. A valóság az, hogy azt írták ki: Tűzcsap, de az igazság: ha megnyitjuk a csapot, csupán csak hideg víz folyik belőle.

Az igazat mond, ne csak a valódit.

34. A SEBESVONAT

Nagymama a nyolcvanadik évét már rég elhaladta, de még mindig fiatalosan mozog, sokat dolgozik és magányosan éldegél kevéske nyugdíjából, mivel mindig csak otthon tevékenykedett és nem volt folyamatos munkahelye. Csak az a pár munkaegysége a Tszcs-ben.

Férje halála után még nehezebb lett a sorsa.

Mióta emlékezik valamire, mindig is ebben a kis házban lakott.

Valahogy azért mégiscsak meg kell élnie valamiből, hát árulgatja a kertjében termelgetett zöldségeket, kukoricát, gyümölcsöket, valamint kedvencét, a diót.

Kötényébe kapkodja a zörgő diót és a füles kosárba önti.

Van öt hatalmas, szép, nagy szemű diófája, amit rajongásig szeret, és a termést mindenáron megvédi a hívatlan tolvajok elől.

Lehetnek azok négy lábú mókusok vagy madarak, s akár még emberek is.

A dió papírhéjú, könnyen törhető még öreg kezeinek is. Van egy érdekes fája, a belseje piros belül a csonthéjas gyümölcsnek. Vevői a csodájára járnak.

Kiül kis gyalogszékére a kertbe és vigyázza a fákat, összeszedi a lepotyogó diókat, és közben pucolja a zöldségeket a hétvégi piacra, ahová minden héten elmegy árulni.

Fejtegeti a futóbabot, azt is kedvelik a pijarcon, mondogatja magában. Estefelé, mikor már sötétyesedik az idő, hazaballag megrakott kosarával és a kis székkal, hátára csapja a lazsnakot, amibe a száraz babot szedte, majd otthon kicsépele máskor, mivel holnap már korán reggel indul a vonathoz, ami elviszi a nem messze lévő kisvárosba, a jó eladózás reményében.

Mindig jó üzletet csinál, hiszen kedvelik a ténsasszonyok a szép áruját. Délre már mindig végezni akar, hiszen hamarosan indul a vonatja visszafelé, és a második állomáson kell leszállnia és onnan még gyalogolnia is kell, hiszen messze van a falu az állomástól.

Nem volt érdeke a földesúrnak, hogy a falu közelébe vigye a megállót, hiszen a földek közelében kellett a síneket elvezetni, hogy ne kelljen sokat fuvarozni az árut.

Annak idején ez volt a törvénykezés.

A magyar ember mindenből viccet csinál, egy régi mondás jutott néha az eszébe... Tessék mondani miért van olyan messze az állomás a falutól? Arra törekedtünk, volt a felelet, hogy minél közelebb legyen a sínekhez...

Na, így is lehet.

A falusi népek ritkán utaztak akkoriban, és olyankor mindig kivitték őket a kocsival, már akinek volt.

Idejekorán elérte az indulást, és vidáman pöfögött hazafelé a 424-es.

Sikerült eladnia mindent, zöldséget, tojást, és a szépen megpuccolt dióért is jó pénzt kapott. Egy darabig elég lesz, mivel kevés dolgot kellett megvennie a boltokban. Kevéssel is beírte, mivel szerényen élt.

Megtermelt magának is mindent, még a féltve nevelt tyúkokból is vágott magának néha-néha.

Bár azt mondják, hogy a szegény ember akkor vágja le a tojótyúkját, ha ő beteg vagy a csibe.

A tyúklevest gyógyító levesnek hívta.

Leginkább csak a petróleumot kellett megvennie a lámpába, hogy ne féljen az esti időszakban, bár a kis kés mindig bele volt szúrva a bejárati ajtó repedésébe a boszorkányok ellen. Este sokszor figyelte, nem hall-e hangokat a padlásról, nem mászkál-e ott valaki éjnek idején.

Attól félt, hogy a szomszéd kicseréli a tarkababot, nem ellopja, hanem kicseréli... valamilyen másikra.

Ez volt a mániája mostanság.

Pedig hát csak a nyest keresgélte a galambfészekben a tojást, mutatta is a sok széjjelszórt tollju.

Vidáman robogott a gőzös hazafelé, és nemsokára felkászálódott, mivel ismerős tájakhoz közeledett, és ott hamarvást le kell szállnia.

De jajj, borzalom...

A sok kosárral, csomaggal, szatyorral megpakolt asszonyosság óvakodott kifelé a lépcsőkhöz, de megörökönyödve látta, a szerelvény nem áll meg, sőt nem is lassít.

A mama, elég magas, tenyeres-talpas, nem éppen megijedős típus volt, és meglepetése nem megszeppenéssé, hanem dühhé fajult, s a derék asszony megrántotta a vészféket.

A kerekek csikorogtak, az utasok egymásra borultak, a csomagok elgurultak, s a kocsik nagy hirtelenséggel megálltak.

Senki nem tudhatta, hogy mi a vészjelzés oka.

A feldühödött kalauz kérdezte, aki hamar odahirtelenkedett.

- Ki húzta meg a vészféket és miért?

Hiszen csak veszély esetén szabad megállítani a vonatot, de itt nincs semmi baj.

Ki is van írva a táblára.

- Elég nagy baj volt, mondja a mama, hiszen nem állt meg a vonat, ahol le akartam szállni. Engem várnak az állataim, etetni kell.

- A sebesvonat nem áll meg minden fánál, meg kell büntetnem a kihágásért. Első a menetrend és a menetidő.

- Engeem? De hát én szegény asszony vagyok - replikázott, mivel féltette a kis pénzét.

- Igen értem, de hát a sebesvonat...

- Figyeljen jóember, engem nem érdekel hogy ótvaros, vagy nem ótvaros, álljon meg, ha le akarok szállni.

S nagy dérrrel-dúrral lefüstölgött a meredek lépcsőkön, ha már állt a vonat, és egészen hazáig zsörtölődött magában.

Az egyszerű népek nemigen értik hogy kik és miért hoznak érthetetlen szabályokat, hiszen az élet nem is olyan bonyolult, mint ahogy azt hinnénk.

Leginkább csak maguk, az emberek bonyolítják élhetetlenné, pedig az úton át lehet menni akkor is, ha piros a lámpa, és le lehet szállni, ha megáll a vonat.

2019. május 26.

35. HÁROM KAVICS A HŰTŐBEN

A mi családjunk tipikus nagycsalád: férj, feleség, három leány, három vő és három unoka. Ha mindenki itthon van, akkor tizenegyen ülünk az asztalhoz.

Bár manapság már elég nehéz összehangolni a közös étkezéseket, mindenki máshol és másfelé dolgozik, és ráadásul több műszakban.

A napi étkezés is megoldható a munkahelyeken, így a közös találkozás leginkább estére és hétvégére vonatkozik általában.

Létszámtól függően és értelemszerűen különféle típusú és rendeltetésű hűtőszekrényeink vannak, általános hűtők, mélyhűtők és fagyasztók is egyaránt.

A havi nagybevásárlás után értelemszerűen minden a helyére kerül, és a napi bevásárlásokkor is odafigyelnek a hölgyek, hogy minden sorba legyen, a lehetőségekhez képest.

Főtt ételek a jobb oldali, hideg kaják a bal oldali gépbe kerülnek, mirelit áruk a hűtőládába, és így tovább. Italok, ahol van hely, na és elértünk a dolgok rákfenéjéhez, sosincs helye mindennek, mivel sok embernek sok a cucca.

Állandó harc megy a tárhelyekért, és elhangzik a jelszó: minden maradékot meg kell enni, mivel ételt nem dobunk ki, mert a hajléktalanok még megennék... elven, vagy a háziállatok valamelyike.

Az egyik rámolás közepette, elhangzik egy megdöbbenő női hang...

- Ki pakol köveket a leveses fazék mellé? Tudjátok jól, hogy nincsen hely...

Mindenki megdöbbenve áll az események előtt, és persze a bajnak nincs gazdája, vagyis hát még nem vállalta el senki.

Van a családban egy fiú unoka a sok hölgy között, és ő is érdeklődve figyeli a fejleményeket, és végül is megvallja, eléggé el nem ítéhető módon, hogy ő a tettes, és persze nem érti a probléma lényegét, hiszen ő csak jót akart.

Hat éves elmúlt már és folyton figyel, hallja a társadalmi problémákat, az áremeléseket, az állandó harcot a túlélésért, és logikusan összevonja a dolgokat. Nagyon szereti a verseket, meséket, és néha első, de második hallásra már biztosan fűjja a mesék lényegét.

Nemrégiben hallotta a kőlevesről szóló tanmesét, és kigondolta, hogy kavicsgyűjteményéből három szép darabot elrak ínségesebb időkre, jól jöhet az még valamikor.

Korához illő logikájával kigondolta, hogy az alapanyagot hűtőbe kell rakni, hogy meg ne romoljon. Végül is... de milyen igaza van...

Az pedig igencsak dicséretes, hogy ifjú férfi létére gondoskodni akart a család ellátásáról.

Így megy ez már az ősember óta, a gondoskodás a férfi ember dolga még talán manapság is.

Ki tudna ezért a gondolatmenetért megharagudni? Megdicsértük és mondtuk, ez olyan termék, amit nem kell hidegen tartani, nem romlik meg soha, a katona is a táskájában tartotta a köveket, és mindig magával hordta, hátha kell valamikor.

Minden bizonnyal, bár ezt még nem néztük meg, azóta az ő tarisznyájában találhatóak a fehér kavicsok... Eszem a kis szívét.

Biztos, ami biztos, jól jöhetnek azok még valamikor.

Ki tudja, hová keveredik az ember az idők során.

2019. május 29.

36. ALICE, SZUZI, WINIKE, ÉS A TÖBBIEK

ALICE ÉS A TELEFON

Mióta külön élünk a szülői háztól, ennek az idén lesz negyven éve, mindig volt, van és lesz kutyánk. Ez egy fogadalom és igény minden családtagom részéről.

Általában befogadott, talált, kapott és legfőképpen menhelyi kutyákkal népesítjük be a nagy, udvaros családi házat.

Más, főleg haszonállatok is vannak, de a kutya az családtag, és mindenkinek megvan a dolga a falkában. Kinek az ugatás, kinek a gondoskodás, a sétáltatás, a házőrzés, játék, és mindenki tudja a dolgát figyelmeztetés nélkül is.

Álljon itt pár kedvenc kutyánév, a teljesség igénye nélkül, akik a barátaink voltak, de már sajnálatos módon eltávoztak az örök vadászmezőkre.

Mi mindegyik kutyánkat megsirattuk, és néha felidézünk kedves alakjukat és tetteiket.

Első kutyánk a Talpas volt, majd Snupi, Dínó, Liza, Bogár, Fülke, Suzi, Alice, Winike, és jelenleg a Maszat és a Tappancs.

A szeretet kölcsönös.

Én már évek óta küzdök a falkavezérségért, de még nem tudtam elérni, megszerezni, mivel bizonyára alkalmatlan vagyok a feladatra.

Hiába, embert, és kutyát nevelni nem tudok, a többi meg nem számos.

No de sebjaj...

Általában ezek a társak keverék kutyák, mivel azt valljuk, és tapasztalat is, hogy ők ragaszkodóbbak, edzettebbek, egészségesebbek, mint túltenyésztett társaik, bár ezt néha megcáfolja egy-egy különleges egyéniség.

Sokszor láttam hóban fürdőző nagytestű kutyát.

Volt már újfundlandink, német juhászunk, vizslánk, palotapincsi, és ezeknek a keverékei, fiai, lányai, és más vérvonalak is, s egyetlen fajtiszta, törzskönyvezett közepuszkárunk volt csupán, aki törzskönyvében az Achátszemű Obszidián Alice névre hallgatott, amit mi soha nem használtunk, mivel csak Ali-t kiáltottunk utána, ha elkóborolt volna, bár ezt soha nem tette meg. Jólnevelt kutya volt.

Azt hiszem, ő volt a legnemesebb származású családtagunk mindeddig.

A többieket csak Turmixnak neveztük el, nemes egyszerűséggel, a sétakerti keverék nem ide illő.

A névnek mindenkor rövidnek kell lennie, hogy gyorsan meghallja a parancsot.

Ez sokszor életmentő lehet, egy utcára kirohanáskor.

Mindig igyekeztünk zárni a kapukat, nehogy állatkáink kiszökjenek, de Winike, a kis palotapincsi keverék, észlelte a lehetőséget, meglátta a résnyire nyitva hagyott kiskaput, és huss, elfutott. Gondoltuk, sosem látjuk többé, de a mellettünk lévő templomkertben máris rátalált egy kóborló csapatra, és farkát felcsapva falkatagként csatlakozhatott hozzájuk. Egyetlen hívó szavamra máris visszajött, és csak jóval később mertem elmesélni kislányomnak a vér-fagyasztó jelenetet. Winike is bölcsen hallgatott szökéséről.

Eredetileg, azt mondják, hogy vadászkutya lenne, de ez a kozmetikázott, kényeskedő uszkár semmiféle vadászhajlamot nem mutatott, leginkább kényeskedett, és mint a díjugrató ló közlekedett, de tény, hogy nagyon okos volt, és büszkén viselte oroszlánosra nyírt frizuráját és a farka végén a fekete pompont.

Többet járt kozmetikába, mint a család más tagjai.

Valójában egy cifrálkodó szobakutya volt, okos, szép, és mindenki szerette.

Főleg nagylányunk kedvelte és kényeztette igazán, szoros lett a kötődésük. Alice képes volt egész nap ülni az ajtóban és várta gazdáját, és aztán nagy lett a játék és az örömködés.

Lányunk egy iskolai kórussal külföldre utazott egy koncertsorozatra és gyakran hazatelefonált, hogy mi van itthon, és persze olyankor odatartottuk az eb füléhez is a kagylót, s a kutyas ugatással jelezte, hogy megismerte a gazdi hangját, és aztán gyakran a telefonasztalka előtt ült és várta a hívást. Mondom, hogy okos volt.

Talán egyszer mintha mondtam volna neki, hogy ha csöng, akkor fel is vehetnéd.

Végül is ki vehetné ezt komolyan?

Volt idő, amikor gyakoriak lettek a hívásaink, családtagok, barátok és üzleti ügyek intéződtek otthonról, s ez akkoriban igen érdekesnek tűnt, mivel még nem volt mobiltelefon és tíz évig vártunk a bekötésre.

Protekcióval mehetne ez gyorsabban is, de az nem a mi stílusunk, és kivártuk a sorunkat. Így is elég sokba került a rákötése a készüléknek.

Aztán lassacskán megszokták a népek, hogy lehet minket is hívni, de ezt megpróbáltuk reggel nyolctól este nyolcig bezárólag korlátozni, az éjszakai időpontoktól féltünk, hiszen azok a hívások mindig valami tragédiát jelentettek.

Néha panaszkodtak a telefonálók, hogy minket nagyon nehéz elérni, mivel ha a készülék kicseng, akkor valaki felveszi a kagylót, de nem szól bele, csak néha hatalmas szuszogásokat lehet hallani, nézzük meg, mi ennek az oka, mivel valaki hallja a hívást, de nem mond semmit. Talán segítségre szorul az illető.

Néha a kagylót lógva találtuk és az asztalkára is félretette valaki, mintha szólna a hívott félnek a felvevő.

A bűgás jelezte, hogy a túlfélen már lerakták a hívók.

A logikátlan jelenségnek egy véletlen hazaérkezés vetett véget. Az ajtóban hallottam már, hogy a lakásban hangosan cseng a telefon, és igyekeztem befelé, hátha fontos hívás. De mire beértem, elhallgatott a frányaság, de maga a hallgató nem volt a helyén, és a kutya épp leejtette szájából a kagylót az asztalkára. A túlbuzgó eb kérően nézett rám, hogy segítsek, hátha a gazdi hívja.

A jelenet igen megható és emberi volt, megsimogattam a kobakját, és párás szemmel mondtam: Ne sírjál, nem ő hívott...

Szomorúan lefeküdt az asztal alá és várt tovább hűségesen.

Ki tudja, mi játszódhatott le apró fejében.

Pár éve már, hogy ő is ott nyugszik a többiek között a kertben, a rózsafák tövében, s betakarják sírját a lehulló rózsaszirmok.

2019. május 30.

SZUZI UGATÁSÁT HALLOM

USGYIKA BARÁTJA...

Meleg, nyári délután van ma,
Tikkasztó hőség jár
Viharfelhőkkel andalogva.
Messziről futvást jön valaki,
Keserű sírással szalad szobánkba
Alexa, a kisunoka,
Papa, meghalt a Szuzi!
Kiáltja zokogva.
Szemem könnybe lábad,
Mint amit kóbor
Porszem mardos,
S mintha ugatását hallanám
Távolról, elhalkulva,
Ligetek közt szaladva.
S lábamhoz ér langymeleg,
Fekete, nedves orra.
Pedig már asztalon fekszik
Húvös, véres halomba.
Megölte a daganat,
Későn jött a vasakarat.
Mikor hívtam, okosan
Odajött hozzám azonnal.
Udvaron ugrálva, szaladva,
Kisgyereket sosem bántva,
Alexa a barátja. Testével vigyázza.
S a kutya foteljára nézve
Értetlenül bámulja a kislány,
Hol lehet a barátja?
Négyéves fejében kitalálja,
Szuzi már fent ugat a mennyben,
A Hold udvarában
A többi kutyagyerekekkel.
Rágondolva...
S Szuzi ugatását hallom a
Langymeleg éjszakában
Rendületlen...
És sajtot eszik a Holdon,
Finom velőscsontokat
Nyalogatva.

Megjegyzés: 2014. július 18.

Ma délután aludt el végleg kedves Szuzi kutyánk a műtőasztalon daganatos betegségben. Tíz évet élt nálunk szeretetben, miután a menhelyből elhoztuk kölyök korában. Biztos emlékszik majd ránk sokáig, mert mi sem feledjük el soha.

37. ANGYAL JÖTT A SZÉLLEL

A ROMÁNIAI, PRÓFÉTA LÉPTEI CÍMŰ NEMZETKÖZI IRODALMI PÁLYÁZAT
ELSŐ HELYEZETT NOVELLÁJA, 2019.

Az öregember kizárta a lakásajtót és kilépett a hideg utcára, érezte a decemberi hűvös szelet, de nem törődött vele, mert ilyenkor mindig izgalomba jött, mikor meghalt szeretteihez indult a temetőbe.

Összebb húzta magán a kabátot és fehér botjával kopogtatta a járdát, és a mellette elmaradozó házak falát.

Ismeri az utat, hiszen régóta jár errefelé, de mióta megvakult már lassan tizedik éve, kezdenek elhalványodni az emlékek.

Néha belelép egy gödörbe vagy vízlefolyóba, nekikoccan egy vaskapunak a bot vége, ilyenkor a kutyák mérgesen harapják a lukat a kapu alatt.

Olykor ráköszön valaki járókelő, hiszen sokan ismerik a kisvárosban, sokakat tanított is.

Elért a zebráig, s tudta, itt alaposan figyelnie kell az átkelésnél, nagy a forgalom.

Már egy ideje észrevette, hogy valami halk suhogás vagy lágy zene hallatszik mögüle, és kellemes szellő is eléri néha-néha, s egy ismeretlen, jóleső illat.

Elindulna, de lágyan, alig érezhetően valaki megérintette a vállát.

Azonnal megállt, és egy hatalmas busz rohant el mellette, még jó, hogy szót fogadott. Ki lehetett az, gondolkodott magában, talán valami ismerős, mormogta vélekedésképpen.

Útja egy hídon vezetett át, botjával érezte a híd korlátjának kongó rezgését és hallotta a víz csobogását. Sokat könyökölt ezen a korláton valamikor és nézte a vízbe ugráló békákat, sok érdekességet lehetett látni minden évszakban.

Volt, mikor csak érként folydogált, de záporkor folyóvá duzzadt.

Ilyenkor venyigét, fatuskót, hordókat és akár még teknőket is hozott magával.

Elöntötte iszappal a város utcáit.

Ma már csak elképzelte a régi nyarakat, mikor melegben térdig állt a vízben, vagy télen korcsolyázott a jégen. Elmosolyodott és tovább botozott.

Valami robogásra lett figyelmes, olyan, mintha otthon az unokák motorozását hallaná, azt a kis, lábbal hajtható gyermekmotort vélné felismerni.

A vállán megintcsak érezte az érintést és a halk suhogást. Megállt.

A kisgyerek vad rohanással nekiment a lábának, megszeppent és sírni kezdett, de az öregember csak mosolygott. Senkinek nem lett baja az ijedtségen kívül.

A vércsehangú anyuka kissé megkésve rohant a gyerek után és letolta az öregembert, mondván neki: nem lát?

Az öregember elnézést kért, hogy nekijöttek, és válaszolt: igen, nem látok.

De azért füle az van... rikoltotta a vércsehangú.

Van, mondta, és tovább ballagott.

Te meg ne menj neki minden hülyének, dorgálta a gyereket az anyuka.

Befordult a temetőkapunál, és emlékeiből tudta, csak végig kell mennie a betonos főúton és hamarosan odaér a kriptasorhoz.

Elhaladt a kis kápolna mellett, ahol temetéskor harangozni szoktak, mikor ment a menet, és a ravatalozónál balra és máris ott van mindjárt.

Megtapogatta a szürke követ, amelyre már sok név van vésvé, párat már ő vésetett rá. Itt nyugszanak drága szülei és a testvére is.

A kriptát még a mama vette a papa halálakor, és a sír mellett álló tujafát a testvére ültette csemeteként, de már több ember magasságúra nőtt a sok év alatt.

Az öregember is volt már lent a sírban, hiszen mikor temették a papát, lement, mivel tele volt szeméttel a frissen meszelt kriptá és ki kellett takarítani. Trehányak voltak az építők, deszkákat, cementes zsákokat és másféle szemetet feledtek a kriptában. Nem hagyhatta, hogy örökre ott szentségtelenítse a sírt a rendetlenség emberi bizonyítéka.

Alaposan körülnézett. Valamikor te is ide kerülsz, gondolta magában. A mindenkori rituálé szerint végigtapogatta a sírt, az öntött karikákat és ujjával elolvasta a neveket. Fura volt a saját nevét is kitapogatni.

Mikor a keresztnévén járt az ujjá, valaki lágyan rátette a kezére a sajátját, mintha csak véletlenségből hozzáérne, s az öregember látni vélt egy karcsú, magas leányalakot, aki a kő mellett állt.

Arca mosolygott és lényéből fény áradt, lágyan, szelíden.

A fiatal leány gyönyörű volt. Az öregember csodálkozott, hogy miért nem fázik, hiszen lenge ruhában állt ott mellette.

Az öregember eltűnődött.

Minden karácsony délelőtt kijött a temetőbe és egy kis fenyőágot hozott a lent alvóknak, rajta egy aranyos csengettyűvel és egy szál gyertyával.

Lerakta a márványköre, kicsinykét elbeszélgetett velük, és már indult is haza, mondván, nyugodjanak, hamarosan újra eljön. Szorítsanak helyet, neki is el kell itt férnie, számára ők nem haltak meg, csak ide kiköltöztek.

Megsimogatta a kőoszlopot és a fát, s lassan elindult a ropogó kavicsos úton.

Én megyek haza a jó melegbe, csak titeket hagylak itt kedveseim a zord hidegben, mormogta magában, rosszallóan vélekedve.

Itt maradt az élő tujafa és a halott márvány, a két kontrasztot szimbolizálván.

Az őrangyal követte néhány lépésnyire.

Hallotta, hogy valahol halkán beszélgetnek a sírok között: hát ez még él? kérdezték suttogva egymástól, de az ilyenekre már oda sem ügyelt.

Mikor a kápolna mellett haladt el, eszébe jutott, mikor gyermekkorában hallgatta a harangozást, kitalálta, mit mondanak a harangok. Ha öreg ember halt meg, azt mondta: házát, földjét, szőlőjét... Ha szegény ember ment el, akkor azt csendítették: ringye, rongya, ringye, rongya.

Ezen elmorfondírozott a temető kapujáig.

A főutcán már sokan jártak, de igyekeztek hazafelé, hiszen ma este már felállítják a fenyőfákat, amik átváltoznak karácsonyfává, átszellemülnek, átlényegülnek sokaknál tudatosan, de a nemes lelkiütközésnél tudat alatt.

Az öregember már az otthoni családjára gondolt, akik már várják haza, ünnepi vacsorával és díszes karácsonyfával, mint minden évben. Lelkiismeretfurdalása van állandóan, hiszen betegsége okán cserben hagyta a gyermekeit, feleségét, most, amikor a legnagyobb szükség volna a munkájára és segítségére. Néha-néha hátrapillantott és vágyta, hogy kövesse az angyal.

Ő is hazajön velem... gondolta.

Emlékezett egy régmúlt időre, mikor várta egy angyal eljövetelét, de az idők zivatarában ennek eddig nem jött el az ideje. Mindig is érezte, hogy valaki áll mellette, de még soha nem látta így, mint ma. Valaki mindig vigyázta a lépteit, őrizte, nehogy valami baja essen, s ma végre meglátta. Tudta, csak ő lehet az.

Álmában sokat látta, de az arca mindig homályban maradt.

Érezte, szálingózik a hó, pedig nem ígért havat a rádió.

Örült, hogy mindent befed fehér lepellel a hótakaró.

Hazaértek. Az öregember kizárta az ajtót, s mindketten bementek.

Kellemes meleg fogadta, és a halászlé is ugyanolyan jó volt, mint máskor, de mégis más lett minden. A lány csak állt a fal mellett és mosolygott.

Kezeit összekulcsolta és figyelt.

Elénekeltek a Mennyből az angyalt, és meggyújtották a gyertyákat a fán. Meghitt volt az este, s az unokák önfeledten bontogatták az ajándékokat, s a felnőttek áhítattal figyelték őket. Csak az angyal térdelt még sokáig a fa előtt, ragyogó arccal, senki nem vette észre, csak az öregember figyelmeztetett rá, végre mindenki eljött, és eljött az igazi karácsony is, amire mindig is várt.

Az én kis Angyalkám.

Meghittség és melegség járta át a szobát, s az öregember mosolyogva állt.

Látni vélte a csodát.

Talán az ő utolsó karácsonyán.

Egy angyal jött a széllel, az örökkévalóságon át.

ANGYAL A SZÉLLEL

Egy angyal
Hírt hozott a Földre
Gyarló embereknek
Gyönyörűségére.
Angyal szállt az égen,
Elsuhant csendesen.
Lángot vitt kezében,
Ragyogó fényesen.

Angyal szállt az égen
Éj sötétjében.

Angyal szállt az égen,
Halk suhogással.
Kezében lángot vitt
Fényes ragyogással.

Oszlatni sötétet,
Elhozni a fényt,
Hitet vesztett
Embereknek
Mondani az igét,
A megváltást várva,
Az utolsó reményt.
Elhozva az utolsó esélyt.
Tömjén füstjén át
Érezni az erényt.
Angyal szállt az égen,
Elsuhant csendesen.
Lángot vitt kezében,
Ragyogón, fényesen.
Az ige megtestesült
Betlehemben.
Egy angyal hozta a hírt a széllel.

Szekszárd, 2016. Karácsonyán.

Megtörtént esemény.

38. MILYEN LEGYEN A KARÁCSONYUNK?

Már idős fejjel hallottam a mondást: csak egészség legyen, a többit megvesszük.

Ezt a szállóigét, ami lehet esetleg közhely is, egy gazdag embertől hallottam, aki ismert is, sikeres is, és ami fő, tele van pénzzel.

Talán ő még az egészséget is meg tudná venni, mert drága gyógyszerekre, vagy akár drága kórházakra is telik neki.

De... kedves barátaim, mi már tudjuk, hogy a legdrágább dolog számunkra az egészség, amit már kisebb-nagyobb mértékben elveszítettünk.

Szüleim mindig mondták, vigyázz rá, mint a szemed világára, de kit érdekelt ez akkor.

Most meg már késő.

Végül is, annak örülök, hogy nem érték meg a megvakulásomat, mert belebetegedtek volna a tudatba.

Mi ikrek vagyunk a testvéremmel, de ő már eltávozott közülünk. Már drága szüleim sem élnek.

Én mégis mindig a régi velük töltött karácsonyokra gondolok.

Mára átértékelődött a világ.

Már vagy ötven éve történt, valamilyen súlyos betegségben feküdtünk ketten egy ágyban, a nagy, magas lábon álló ágyban. Láztól izzott az arcunk, nagy csendességben és elesetten feküdtünk, apám rakta a kályhára a fát, hogy nehogy fázzunk, és jó meleg volt a szobában. Anyánk főzött a konyhában és néha benézett ránk, hogy mi van velünk.

A fenyőfa feldíszítve állt az asztalon, alatta ajándék, tíz évesek voltunk és mindketten egy repülőgépet kaptunk könyvek és egyebek között. Mindig mindenből egyformát, és mégis bármilyen kis jelből, de tudtuk, hogy melyik kié. Ezt a repülőgépet most fiú unokámnak, aki kettő éves és a repülő ötven, de olyan, mintha új lenne.

Nagyon vigyáztunk a könyveinkre és játékainkra.

Mi szófogadó gyerekek voltunk, soha nem kaptunk ki, de most mégis feltűnően jók lettünk. Édesanyánk kiment a dolga után a konyhába, és akkor édesapánk odaállt az ágyunk elé, és könnyes szemmel, halkán csak annyit mondott, talán csak magának, de én hallottam és még ma is a fülemben cseng: - De jó lenne, ha újra rosszak lennétek...!

Emlékszem, hogy ilyenkor barna papírzacskóban kekszet hozott nekünk, a kedvencünket, és akkoriban ez finom csemege volt és mi boldogan rágcáltuk a párnáink közt pihegve.

Ezek a szeretteim már régen nem élnek, de sokszor gondolok rájuk, és néha még örülök is, hogy nem érték meg a vakságomat, mert meghasadt volna a szívük.

Azóta már megértem gazdagabb, szebb, jobb karácsonyokat, de mostanában egyre jobban érzem azt, hogy az igazi ajándék a szülők féltése és szeretete. A legnagyobb érték, amit én már elfecséreltem, az egészség. Mindenki gondolkodjon el ezen, ez a történet mára már mesévé szelídült, és unokáimnak mesélem és ötven év múlva megnézném, hogy megvan-e még a repülőgép.

Mindenkinek áldott karácsonyt kívánok. Vendi

2016-12-21

SZENTESTE FELLOBBAN A GYERTYÁK IZZÓ LÁNGJA,
KARÁCSONY REGGELRE IS KIHŰL A VASKÁLYHA
VARÁZSGÖMBÖT SZORONGATSZ VÁGYÓN A KEZEDBEN,
CSILLOGNAK A FÉNYEK ÁLMODOZÓ SZEMEDBEN.

V.

39. KI HOZZA A KARÁCSONYFÁT...

Egy régi történet, amely velem esett meg... ötven évvel ezelőtt.

Már közeledett a várva várt ünnep és mindenki készült a Karácsonyra.

A kis völgyben fekvő falu olyan volt, mint egy porcukorral behintett mesebeli falucska, csak a lomhán füstölgő kéményekből kiáramló kékesszürke füstből lehetett gondolni, hogy a házikókban serény élet folyik. Az emberek készültek a szép ünnepre.

Csak néha itt-ott tűnt fel egy csilingelő lovas szán, kucsmás, bundás emberekkel, hidegtől pirosló arccal siettek nagyon valahová.

Takaros, hóval betakart kis házikó állott a falu közepén, a meghitt nyugalom hona, a nagyszülők háza.

Egy kisfiú ült a sparhelt melletti padon és figyelte a serénykedő nagyszülőket, akik sütöttek, főztek, a papa fát hordott be, hogyha hamar beesteledik, már ne kelljen kimenni a kamrába tüzelőért.

- No kisunokám - kérdezte az öreg - várod már a Jézuskát?

A kisfiú, tízéves legényke, elmosolyodott.

- Én már nem, mert nem is a Jézuska hozza a karácsonyfát...

- Ezt miből gondolod? - kérdezte a nagymama megrökönyödve.

- Az iskolában tanultuk, hogy a felnőttek díszítik a fenyőfát, és jobb ha a gyerekek is segítenek a fa díszítésében, de már nem is jó, ha karácsonyfának hívjuk, hanem közösségi fa a neve...

A két kis öreg összenézett és szép csendesen megebédeltek. Csak néha-néha csóváltgatták fejüket rosszállóan.

Ebéd után a papa hívta az unokát, hogy menjenek ki a nem messze lévő kiserdőbe, hogy azért ők se maradjanak fenyőfa nélkül, ha már a Jézuska nem hoz, legalább ők díszítsenek fel egy fát.

Beöltöztek, mert hideg volt, és nagy hó, sapka, sál, kabát, csizma, és a talpuk alatt ropogott a friss hó, miközben mind beljebb mentek az erdőbe.

A papa a karjára akasztotta a megreszelt kézi fűrész, hogy azzal könnyebben kivágják majd a kiválasztott fenyőfát.

Láttak is útközben sok-sok fát, de a papa értő szeme mindegyikre mondott valamit.

- Ez kicsi, ez görbe, ez túl nagy, ez eléggé ritka, és ez meg már túl nagy kettőnknek, hogy hazacipeljük.

Tellett az idő, már kezdett söthenyenedni, és a fiúcska fázott is a hidegben.

- Menjünk haza, javasolta a nagypapa, otthon legalább meleg lesz!

- És a fa? - aggódott a gyerek.

- Hát az nem lesz, úgysem hiszel a Jézuskában...

Mire hazaértek már esteledett, és a meleg konyhában levetköztek és felmelegítették átfázott ujjukat, és érezték a tűz jótékony melegét.

Egyszer csak a kisleány halk neszezést hallott a szobából, mintha csendben kisuhant volna valaki, és utána halk csengőszó csendült és fényesség áradt ki a szoba üvegajtáján.

A gyermek beóvakodott a szobába, és ott pompázott teljes valóságában a szép, hatalmas, fénytől ragyogó karácsonyfa.

Mind a hárman az örömtől könnyes szemmel álltak a megtestesült csoda előtt.

A kisleány megszeppenve nézte a csodálatos fát, és már elhitte az égi jelenést.

Hálával nézett a két kis öregre, akik örültek annak, hogy az unokájuk milyen boldog.

S mikor már felnőtt volt és gyerekei lettek, ő állította a fényes fenyőfát, és az átváltozott karácsonyfává minden évben, karácsony estéjén.

S együtt énekelték a szép dalt: Mennyből az Angyal... Eljött hozzátok...

40. NEVED MUTATJA, KI VAGY?

A nevét általában a szüleitől kapja az ember.

Álnéven csak kevesen élnek e világban. Akinek nem tetszik a saját neve, megváltoztathatja, ha akarja.

Kislányom, aki általában vidám természetű, sírva jött haza az óvodából. Kérdeztük, mi a baja, s azt mondta: csúfolják a társai.

A sok Csenge, Emerencia, Alexandra, stb. között kirítt, hogy ő csak Katika. Megvigasztaltuk, megmagyaráztuk.

Most, hogy hamarosan világra jön az unokám, ismét napirenden van a névválasztás. Mivel még nem tudjuk, fiú-e vagy kislány, elég sok változat felmerült.

Hogy oldjam a hangulatot, viccesen megjegyeztem: bármilyen nemű lesz a baba, hívjuk: Vendelnek.

A döbrent csend és lehurrogásom után már feleslegesnek tartottam érveim felsorolását.

Miszerint felvetésem nem volt logikátlan, mert a Vendi ebben a formában férfi név.

A Wendy az angolban női nevet jelöl.

Ugye, hogy jót akartam?

Én a nevemet apám után örököltem. Legszívesebben II. Nagy Vendelnek hívatnám magam, mert apa volt az első. Ifjúnak már nem szólíthatnak, idősnek pedig én nem hívatatom magamat.

Egyébként nemesi származásomra az utal, hogy y-nal írom a vezetéknevem: Nagy.

Egy doboz sör az eddig olvasónak. További jó szórakozást. Nemességem kötelez.

Egyebet nem mondhatok.

Ja, csak még annyit, hogy hétszilvafás nemes vagyok.

2012

2012 április 18-án megszületett Dávid.

41. BARÁTAIM ÉS EGYÉB EMBERFAJTÁK

SZATIRIKUS, ÖNIRONIKUS, SOMOLYGÓ JA ÉS DEMOKRATI KUS...

Biztosan ismeritek a mondást,
nincs szüksége ellenségre annak,
kit körbevesz a tág rokonság,
és néhány jóbarát,
kik mindenáron segíteni akarnának.
kritikusaimról nem is beszélve,
kik asztal körül kergetnének.
a pokolba vezető út is
gyémánttal van kikövezve,
legyél karddal felövezve.
némelyek jóindulatilag mondják a nevemet,
II. Oroszlánszagú Vendel
no, affene egye.
Vak Bottyán után szabadon,
Vak Vendi.
Vendi magyarul férfi név,
Wendy angolul női név lehet.
Wen ti a kínai nevem,
ami kérdést jelent.
találó név, mivel verseimben sok kérdést teszek fel,
várva a feleleteket.
van, ki képet festett rólam,
olajjal vászonra kenve,
az Isten áldja meg érte,
könyvemnek lettem borító fedele.
azóta rézdróton
lógok a falon felakasztva,
egy kékfejű szegen,
bekeretezve,
ettől talán többet érdemelne.
felakasztásomnak még
nincs itt az ideje.
volna, ki rólam szobrot faragna,
feltuszakolna egy talapzatra,
nehezeknek az alapzatra.
fa alatt pózolnék,
lomboktól óvottan,
beleolvadva a bronzba,
neki legyen mondva...
mint egy ismeretlen mellszobra.
bronz fénye csillan
a nyugalmas térbe,
megadóznék érte.
Isten adjon nektek ezerszer annyit,

nekem meg kétezerszer.
irigységre önzéssel vetekszem.
hében és hóban
vállamra madarak szállnának,
enyhelyt keresve,
végre megnyugodnának,
nem vállaltam be,
galamb tojna a fejemre.
azt mondaná bűgva,
megölték szegénykét,
megölték szegénykét.
magamféle kapkodhatná a fejét.
sok van, mit elértem,
könyveim állnak sorba,
felrakva valós,
és elképzelt polcra.
nincs szükségem idegen tollakra.
lemezem harsog a gépen,
verseim sok jóbarát mondja,
vagy csupán olvassa,
köszönet érte,
lelkük rajta.
fotóim, videóim
láthatóak, ha hagyom,
riportjaim hangoznak el,
sugározzák a rádiók,
földrészekén át hallik a hangom,
fennhangon mondva,
ne legyen igaza a kritikusoknak,
egy szoborért nem kockáztatok.

2018. október 20. Vendel napján

42. ÖNIRÓNIA

BOCSÁNAT, HÜLYE VICC VOLT...

Jó néhány évig eljátszottam az általam poénosnak vélt viccel egy közeli boltban. Többé nem teszem. Néha bejött, de az utolsó balul sült el.

Rájöttem, tudni kell, mikor, kivel, és hol lehet humorizálni, és nem kell egy vak, vagyis helyesbíték, egy nem látó embernek mindenáron felhívni magára a figyelmet.

Ugyanis vak nem vagyok, csak nem látok. Óriási különbség.

Minden évben, január 2-án átszaladtam a közeli ABC-be, hogy a hosszú ünnepek alatt kifogyott dolgokat pótoljam, s némileg felbosszantsam magam, hogy a jó édesanyjukat..., már megint javítottak az árakon. Aggódok, mert egyszer még sérvet kapnak az emeléstől.

Hogy oldjuk a feszültséget és poénosra vesszük a figurát... ráteszek a kosár tetejére egy csomag WC papírt. Most éppen nem kellene, de hát a vicc, és az ilyesmi mindig kell otthon.

Hosszú a sor a pénztár előtt, előttem is, mögöttem is. Végre sorra kerülök.

A hölgy kissé fáradtnak tűnve, halkán mondta a végösszeget.

Én álzavaromban kutattam a zsebeimben...

- Hú, a fene egye meg, otthon felejtettem...

A sorban állók és a pénztáros is azt gondolta, a vén hülye már megint otthon hagyta a buksz-tárcáját.

- Nem baj, majd át tetszik hozni a pénzt - próbált segíteni a hölgy, mert nem halad a türelmetlen sor.

- Nem a pénzt felejtettem otthon, az itt van... - mutatom.

- Akkor mit? - zsörtölődik.

- Az igazolást...

- Miféle igazolást?

Hátul már többen nevetnek, somolyognak.

- Hát nem hallotta? Az új év elsejétől csak az vehet WC papírt, aki igazolja, hogy evett.

A sor végén kibuggyant a röhögés, s a pénztárosok is nevetni szoktak, s ezzel a dolog el volt intézve. Ez az év is vidáman kezdődik...

De ez a hölgy nem értette, zavartan nézett maga elé és sírva fakadt. Ki tudja, mi jutott hirtelen az eszébe a jövőre nézve.

Alig tudtam megmagyarázni, de akkor már baj van, ha magyarázkodni kell. Szégyenkezve bocsánatot kértem és leforrázva kijöttem a boltból. Nem mindegy, hogy az emberen nevetnek, vagy ha kinevetik. Pláne, hogyha sírnak a rosszul sikerült viccén.

No, ez az év rosszul kezdődött, de aztán úgy is maradt. Bocsánat. Igazán nem rajtam múltott.

Egyebet nem mondhatok.

2017 január elején

Megjegyzés: - Magamat kigúnyolom ha kell...

43. KI VAGYOK ÉN?

NYÍLT LEVÉL

Kedves Barátaim!

Én még soha nem írtam blogot. Valamikor el kell kezdeni, mondták többen is, hát most elkezdem.

Bocsánat, ha kissé kapkodónak tűnök majd, de sok mindent szeretnék egyszerre elmondani.

1954-ben születtem Szekszárdon, meglepetésszerűen, másodmagammal. Ikerként, nagy harcok árán, én jöttem a világra elsőként. Szüleim a háború miatt csak harminc éves koruk után találkoztak, és még öt évig nem született gyermekük, s már nem is gondolták, hogy valaha is lesz gyerekük. Nagy volt az öröm, hogy mindjárt ketten jöttünk a világra.

Apám a hadifogságból, anyám a málenkij robotból tért haza a Szovjetunióból. Ez a tény aztán egész életünkre kihatással lett.

Szép családi életünk, gyönyörű gyermekkorunk volt, testvérem korai haláláig elválaszthatatlanok lettünk egymástól. Ezekről a dolgokról a későbbiekben majd bővebben is írok.

Csendes, visszahúzódozó, pirulós ifjú voltam. Tudtam, hogy számomra a szószék, a tribün, a színpad és a katedra nem teremhet babérokat. Mivel azért volt véleményem a világ dolgairól, az írást választottam kifejezési eszközü.

Írásaim újságokban, antológiákban saját kötetben jelentek meg, s interneten eljutottak a világ más tájaira is.

Már negyven éve írok, közben tanítottam is, és irodalmi estjeimen, s könyvbemutatóimon megtanultam élőszóval is kommunikálni.

Célom, hogy irodalom és az internet segítségével eljussak más földrészekre is. Pl. Amerika, Ausztrália, Ázsia, Kanada és Európa országaiba.

Bogyiszlón már voltam, Afrikában nem is leszek. Ha valaki tud ebben nekem segíteni, várom a címet, olvasó és író embert egyaránt. Az AMF. oldalain közel ezer írásomat olvashatjátok, de könyvet is tudok küldeni. A MEK oldalain ezidáig tizennyolc e-könyvem jelent meg. Ezúton is keresem régi barátaimat, levelezőtársaimat is, akik elmaradtak tőlem az elmúlt évek alatt. Elérhetőségeimet megtaláljátok. Sajnos én csak magyarul beszélek, ezért kizárólag csak ezen a nyelven tudunk kommunikálni.

Búcsúzóul: A magyar nyelv gyönyörű. A szavakat koszorúba fonni csoda. Mindennap írjatok és olvassatok. ...Egyebet nem mondhatok.

Szeretettel: Vendi

2018 február 12.

44. RAGASZKODOM A TÁRGYAIMHOZ

Viszonylag hosszú életem során sok tárgyat halmoztam fel. Fontosakat és kevésbé értékeseket egyaránt.

Néha észreveszem, hogy eltűnnek dolgaim, vagy elvesznek, vagy ellopják, vagy pedig a kazánban eltűzelik őket. Ez mindig túl későn derül ki, mikor éppen keresem valamelyiket. Ja, az a kacat? Már rég nincs meg - mondják, s én tehetetlenségemben dühöngök hetekig. Milliméterre tudom, mit hová teszek, hogyha keresem, azonnal megtaláljam.

Szaktáimból eredően rengeteg jófajta szerszámom van, kiegészítve szakkönyvekkel, szótárakkal, rajzokkal stb. Csak jó szerszámokkal lehet precíz munkát végezni. Soha nem kellett semmit kölcsönkérnem, mert amit tudtam, saját kezűleg legyártottam.

Forrázó teknő, üstház, rénfa, hastok, kapu, kerítés, víz-, gázvezeték, központi fűtés. Ez öt szakmámból adódott, de bele tudtam nyúlni a villanszerelésbe és a famunkákba is. A házunkat én vakoltam, én festettem.

Viszonylag szép könyvtáram van, de mivel a kölcsönadott könyveket soha nem kaptam vissza, nem szívesen adok oda senkinek könyvet, még olvasásra sem. Szerszámaim sem kerülnek vissza, ezért ma már nem adok senkinek semmit. Ebből kifolyólag talán sokan bunkónak tartanak, de az idők mostanára megváltoztak.

Minden tárgyhoz valami emlék fűz, s emiatt ragaszkodom ilyen betegesen hozzájuk.

Ha elmegyek itthonról, sok dolgot viszek magammal, amire esetleg szükségem lehet utam során. Iratok, pénztárca, telefon mindig van nálam. Apám bölcselete szerint táska, szatyor mindig kell, hogy legyen, mert ha találsz valamit az úton, legyen mibe tenni. Mert ha nincs nálad semmi, akkor a fenekedbe dugják, annak pedig nem örülnék.

Íróféle embernél papírnak és tollnak mindig kell lennie, hátha eszébe jut valami.

Igazi szekszárdi börcsök bicska állandóan van a zsebemben, mert egyszer egy hölgynek szüksége lett volna rá, de nem tudtam vele szolgálni.

Akkor megkorrholt.

- Milyen ember az, akinek bicskája és szeretője nincsen?

Azóta van.

Kulcsosomó elmaradhatatlan nálam. Állandóan bezártsági érzésem van. Kulcs nélkül nem érezném magam biztonságban. Megbolondulnék, ha nem tudnék kiszabadulni valahonnan. Öngyújtó is van nálam. Múltkor is körbevettek nem igazán magyar fiatalok, és mondták, hogy adjak cigarettát. Mondtam, hogy nem dohányzom, de ez őket nem érdekelte. Oldjam meg valahogy a problémát. Tűzet tudok adni, s elővettem vízcsap alakú tűzszerszámomat, amit a lányomtól kaptam, szakmámra való tekintettel. Tulajdonképpen ez nem is vízcsap, hanem tűzcsap, mert nem víz jön belőle. Ez talán őket is megzavarhatta, mert békén hagytak.

Állandóan a zsebemben lapul egy piros bohócorr. Könyvbemutatóimon, versbemutatóimon, klubdélutánokon gyakran kérdeznek politikai nézeteimről. Mivel én közszereplőként direkte nem politizálok, ilyenkor felteszem a krumpliorrot, és azt mondom: Az elvem az, hogy bohóc ne politizáljon.

Egyébként engem mindenfajta politika érdekel, főleg a gazdasági, a szociális, a kulturális, stb. csak egy nem: a pártpolitika.

Most bevezetésként csak ennyit a kedvenc tárgyaimról. Még jelentkezem.

A magamfajta vagy ír, vagy agyhalott.

Szeretettel üdvözlök mindenkit: Vendi

Egyebet nem mondhatok.

2018 március

45. SZENÁTOR

POLITICUSZ - DEMOKRATICUSZ - HUMANICUSZ ja és HUNGARICUSZ

Kérem szépen,
ne mondjátok meg anyámnak,
hogy politikus lettem,
mivel megtévedtem.
inkább mondjátok azt,
hogy egy kuplerájban vagyok
bárzongorista.
ámbár hosszú a lista
ahol dolgoztam,
vagy inkább a pénzt kaptam.
igazából rosszat
soha senkinek nem akartam.
csak miután
a gerincem megroppant
a teher súlya alatt
csak az orromig látok,
politizálok, és
privatizálok, privatizálok.
azt azért ne gondoljátok,
hogy telhetetlen vagyok,
csak már a gyerekek is nagyok.
az asszony is éli
az unatkozó úriasszonyok
sanyarú életét.
hogy mások nyomorát
ne lássam
másféle helyekre jártam
a cigányság ügyében
az Azori-szigeteken üdültem.
őket Kanadába küldtem,
a kisebbségi jogokért
a világ végére is elmennék.
messzebbre is jutnék,
ha gerinces lennék.
bolond nagybátyámnak volt két lova,
mindig egymás mellé fogta őket az ostoba.
nem is hagyták őt a kátyúban soha.
ilyen volna az igazi haza.
csak azóta nevetnek rajta
a buta emberek
mióta az egyik lovat előre,
a másikat hátra fogja be.
szétszakad lassan
az ország szekere.

annyira bevált:
bevezettük mi is
a parlamentben.
ne gondolja senki
róla, hogy idióta,
csak azóta mondják neki,
hogy Bolond Jóska.

2012

Megjegyzés: Engem nagyon érdekel mindennemű politika, így pl. a gazdasági, a szociális, kulturális, egészségügy, mezőgazdaság, kül- és belpolitika egyaránt, csak egy nem, a párt-politika. Attól már tífuzst lehet kapni, s én elhatárolom magamat mindenféle felesleges, és haszontalan, és kártékony egyesüléstől.

46. REKLÁMOZOM MAGAM MAGAM

ÚJSÁG BEKÖSZÖNTŐ MEGSZÓLALOK MŰVÉSZETI MAGAZIN ÚTMUTATÓ AZ M.M.M. HASZNÁLATÁHOZ

Tisztelt Látogató, Kedves Olvasó!

Szeretettel köszöntelek a MEGSZÓLALOK MŰVÉSZETI MAGAZIN jelen számával.

Elnézést a bizalmasnak tűnő megszólításért, de gondolom, ezt a lapot barátaim vagy híveim olvassák és nem az ellenségeim, mivel nem nekik szánom.

Nagy Vendel vagyok, Szekszárdon élek, s több mint negyven éve írogatok különféle lapokban, antológiákban, különböző műfajokban és stílusokban. Vers, próza, cikkek, glosszák, humor, stb.

Mindig volt valamilyen megjelenési lehetőség, de a mai gazdasági világban ez teljesen megváltozott. Már nem terem babér a magunkfajta számára.

Önálló verseskötettel is jelentkeztem, köszöntve az új évszázadot.

Sajnos sok minden az anyagiakon múlik, de ehhez párosulhat még a kortársak hiúsága és kicsinyessége, ami megakadályozza az érvényesülést, ebben a belterjes művészvilágban.

Éppen ezért más módszerhez kell folyamodnunk, s egyénileg kell a sorsunkat a kezünkbe venni.

Régóta gondolkodom egyéni könyvkiadásban, ami részben, egy könyv erejéig anyagi haszon nélkül megvalósult. Jelenleg, egy tiszteletreméltó lehetőséget kihasználva, tizenhét eddig megjelent kötetem a MEK... Magyar Elektronikus Könyvtár oldalain található.

A másik ötlet egy saját lap indítása, de a nyomda, a papír, és a terjesztés költségei szintén horribilis összegbe kerülnének.

Ki vesz manapság könyvet vagy újságot? Az elvetemült!

Egy irodalmi műalkotás publikálásához három nehezítő elem adatik: a mű megírása, kiadása és eladása.

A kor adottságait kihasználva egy elektronikus lap megjelentetésén fáradozom.

Internet, jó cím, jó írások, és kész is. Gondoltam, persze nem így van. Ha a Hócipőre gondolkodok, az enyém csak Dorkó lehet.

Mivel magamnak, és írogató barátaimnak megjelenési, megszólalási lehetőséget szeretnék biztosítani, jobb ötlet híján a lap címe: MEGSZÓLALOK.

Ebben az évben a kilencedik évfolyamába lép a világszerte népszerű irodalmi folyóirat.

Nem túl meghökkentő cím, de a dolog lényegét kifejezi.

Néhány gondolat a tartalomról és a formáról.

A cím sugallja, hogy bárki, aki jogilag kinyilvánítja, hogy az írása megjelenhet lapunkban, akkor, ha megfelel az írott és íratlan szabályoknak, előbb-utóbb meg is jelenik az aktualitás jegyében.

Csupán néhány írott és íratlan szabályt kell betartani.

Az írás nem lehet alkotmány- és nemzetellenes, ízlésromboló, trágár, erkölcsi normákra fittyet hányó, magyartalankodó és túlzottan napi politizáló.

Napi politikával nem foglalkozunk, persze ez nem jelenti azt, hogy nincs véleményünk róla. Írás közben elkerülhetetlen a történelmi visszatekintés, de a határt a kettőezredik évszáznál meghúzzuk.

Megjelentetnénk cikkeket, novellákat, riportokat, humoreszkeket, verseket, dalszövegeket, reklámokat, tudományos ismertetőket, érdekesen megírt recepteket, stb.

Az írások tartalmának valódiságáért a szerző felelős. A szerzői jogokat fenntartjuk, a lapból máshol publikálni tilos, a lapot egyben továbbítani szabad.

Az újság terjesztése elektromos úton történik e-mail címre, mindenki egyéenként megkaphatja, ha kéri, de ugyanígy le lehet mondani. Titkos vágyam, hogy a határokon túl élőkhez, vagy más földrészekre került honfitársainkhoz is eljusson ez az olvasnivaló.

A lap ingyenes, nem kérünk érte pénzt, de nem is tudunk fizetni, pl. honoráriumot. Az ingyenességnek is megvannak a veszélyei, mert azt sugallja, hogy értéktelen a termék. Pedig csak gesztus az olvasó felé. Persze, semmi sem ingyenes, ezért ha valaki támogatni szeretné a magazint, megteheti irodalmi munkával, tárgyi dolgokkal, vagy némi készpénzzel, ami egyéni megbeszélés után történhet. Mindezt a magazin fejlődése és fennmaradása érdekében kérjük. Elektronika, megunt, leselejtezett laptop, nyomtató, stb.

A külalak technikai okokból egy hasábos. Így kezdetleges eszközeinkkel egyszerűbb, de pl. vakoknak, akik remélhetőleg olvasóink lesznek, az olvasó programjuk könnyebben boldogul ezzel a tördeléssel.

Később, technikánk fejlődésével fotókat, festményeket és egyéb illusztrációkat is szeretnénk közölni, színesítve a lapot.

A számokat havonta küldjük, visszamenőleg is, hiszen később is csatlakozhatnak hozzánk, ha Ti is propagálatok fejlődő folyóiratunkat.

Barátok között add tovább.

Kíváncsian várom a reagálásokat.

Elérhetőség:

telefonon: 06 30 550 51 06

e-mail-ben nagy.vendi54@gmail.com

Megrendeléseket, írásokat, hozzászólásokat erre a címre kérem.

Mindenkinek kellemes olvasást és jó szórakozást kívánok.

Az esetleges sajtóhubákért elnézést kérek. Egyebet nem mondhatok.

A szerkesztő...

Nagy Vendel magánzó
NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DÍJAS 2017.
ARANY BOT KÜLÖNDÍJAS 2018.

Szekszárd, 2019. január 01.

MEGSZÓLALOK

EGYÉNI HITVALLÁS

A tribünön és
A szószéken
Én nem értem el
Semmilyen sikert,
Számomra csak a
Katedra és a
Színpad termett
Némi babért.
Igazán nem is
Törtem magam
Efféle jutalomért,
De mondanivalóm van
Erről a cudar világról,
S magányomból
Csak az írással
Tudok kitörni,
A magyarok
Gyönyörű nyelvén
Sokakkal pörölni.
Hangos, hamis szóra
Magamat nem ragadtatom,
Mint némely
Szószátyár szónokok,
Nem mondok szónoklatot.
A literatúra az,
Amivel dicsően szólhatok.
Mondom, mondom,
A magamét
Míg levegőt kapok,
Amíg a Teremtő akarja:
Megszólalok.

2012 augusztus 1.

47. PINCÉIM

AZÉRT HALT MEG

SÍRFELIRAT A TANYA FALÁRA ÍRVA...

Azért halt meg
A nagy vendi,
Búcsúztatván
Az Óévet,
Vizet adtak
Inni neki,
A bor hazájában,
Saját tanyájában.
Ha bort adtak
Volna neki,
Nem is ilyen
Duna vizet,
Mibe hal és
Béka vizelt,
Ma is élne
A nagy vendi.
Bort hoz elő,
Pince mélyről,
Nem is vizet,
Az a vendég,
Aki fizet.
Ki nem fizet,
Igyék vizet,
Hajnalán egy
Szép Újévnek.
Házigazda
Nem sajnálja
A kadarkát,
Isten tartsa
Jó szokását.
Éljen soká
A barátság.

Szexárd 2018 Újév hajnalán

Hatvanöt éve Szekszárdon élek, itt a Duna mentén, a dunántúli dombok és az Alföld határán, s nem is szándékozom innen elköltözni sohasem.

Jobbról a Sió vize hordja a Balaton feleslegét, szemben a dombokkal a gemenci erdőt találhatod, és jobbra pedig a Sárköz területét.

Mindezt megkoronázza a Duna sokat látott hatalmas folyama.

Azt ne feledjük, hogy a szekszárdi dombság adottságait kihasználva kialakult a szekszárdi borvidék, és kifaragták, megépítették a sok száz pincét az évezredek során. Mondják, hogy akinek szekszárdi viszonylatban nincs szőlője és pincéje, nem is idevalósi ember.

Eleink kaszapengével simították a löszpincék homorú falait, és csak később rakták téglából a pincéket, melyek néha egymás tetejére is épültek, néha tudatosan odarakva, de legtöbbször a véletlenek folytán fordultak elő ilyen csodás építmények.

Néha a záporoktól beszakadt pincékben vették észre, hogy fölötte is és alatta is van még egy bortároló.

Tehát én ilyen miliőbe születtem, és nem csoda, ha magam is saját pincére vágytam világ életemben.

Meg is adatott ez nekem, és nem panaszkodhatok, összeszámolva volt legalább öt saját, de családon belül még több pincém is, de egyébként pedig sokaknál segédkeztem építéseik során.

Kiástuk a pincelukat, és a föld sem vész kárba, hiszen a falazás után a pince tetejére kúpoztuk a földet, és máris megvolt a természetes szigetelés, és ez adta a pince állandó hőmérsékletét.

Ismerek hatalmas dézsmapincéket, amiben még a középkor idején hordták össze adóként a borokat a földesuraknak. Még ma is működnek, csodájára járva.

Anyám mesélte, hogy ahol cselédkedett, Bonyhádön, egy krumplikereskedőnél volt szakácsnő, olyan nagy pince volt, hogy lovas kocsival vitték be a burgonyát, és a másik végén jöttek ki a lovakkal. A sokféle burgonyát különböző pinceleágazásokba rakták, hogy ne keveredjenek.

Valamikor házat nem építettek pince nélkül, mivel azt ételek tárolására is használták, és ott hűtötték az ételt napokig, mivel még fagyasztó szekrény nem létezett.

Jártam olyan tanyában is, ahol még kút is volt a pincében, annak volt ám hideg a vize, és félelmetes volt még belenézni is.

Hosszú életem során eljutottam különleges helyekre is, mint például az Aponyi család pincészetébe, és láthattam a sok méter magas falakat a föld alatt, ahová autók is bejártak, és több embermagasságú hordókban, melyekbe bementek takarítani a borászok, kiszámíthatatlan mennyiségű borok találhatóak mind a mai napig. A pince három ágú, és A betűt formáz, még az A betű összekötését is megépítették, és abban lehetett átmenni a másik ágába.

A méretekről csupán annyit, hogy akkora maga az építmény, hogy olyan sok téglát van benne, hogy téglagyárat építettek csupán ennek az intézménynek felépítésére az Aponyi grófok.

Természetesen ilyen nagy pincékhez megfelelő nagyságú szőlőterületek is kellettek, és kiszolgáló személyzet, kádárok, borászok, szőlészek, s kapáló, permetező gyalogmunkások, és még mindig csak egy pincéről beszélgetünk. Ki tudja, hogy az egész országban hány hasonló épület található, mivel ezekhez még feldolgozó helyiségekre is szükség volt, s nem beszélve a borkereskedelemről és a pénzkezelésről, mivel még királyok és pápák is ittak ezekből a borokból.

Külön szakma volt a borkereskedelem is, és nem kis feladat maga a bor szállítása sem.

Az árunak időben, épségben és jó minőségben kellett odaérnie a sokszor sok száz kilométerre lévő fagyasztóhoz. Tévedni csak egyszor lehetett.

Mint már említettem, nekem öt pincém is volt, büszkeségemre, és ma csak egy van, az is a ház alatt, de az már egy másik kategória.

Az első pincém a Séd-közben volt, ahol vettünk egy régi, romos tanyát, és alatta egy hatalmas, pince húzódott, és a tanyát lebontva egy új, sátozott házat építettünk, amiben szüleim haláláig laktunk, de aztán eladásra került maga a ház.

Második pincénk Kisbödöben volt, amit saját kezűleg építettünk, kalákában, és emlékszem, kik segítettek akkor az építésben: a nagybátyáim, apám, anyám, öcsém. Kedves emlék mind a mai napig, de aztán az is eladásra került, mivel öcsém halála után nem volt, aki szakértelemmel kezelte volna a szőlőt és a borokat. Szép kis tanyát is raktunk a pince fölé, és szinte emlékszem, hogy melyik téglát ki rakta jelenlegi helyére. Vettem Csatáron, a város végében, a Vasvárosban egy házat, ami valamikor egy tanya lehetett, mutatta a hatalmas pincéje, ami olyan széles volt, mint maga a ház, és olyan hosszú is, oldallejárattal és vakablakkal, ahová a poharakat, gyertyákat, valamint a pálinkát szokás rakni.

Elég volt a szűk lejáraton leengedni a hordókat, és csak kötéllel lehetett leengedni és felhúzni a hordót mosás idején, de aztán már megoldottuk a hordómosást lent.

Kemény és veszélyes munka volt.

Kötélen engedték a persze üres hordókat, de aki alul igazgatta a munkát, állandóan életveszélyben volt. Maga a pince szélessége volt az alap, és azon folytatódott tovább maga a ház fala. Ilyeneket manapság már nemigen építenek.

A szobák padozata a pince boltozatára volt ráakva.

Nem messze a háztól van egy tanyasor, rengeteg pincével, és ott is vásároltam egy hosszú építményt, aminek a fele falazott volt, a vége pedig még ugyanakkora, de csak lőszbe vajt folytatás volt, tele mohával, ami azt jelöli, hogy borerős a pince, és megfelelő a hőmérséklete. Sajnos lakásvásárlás okán ez a tanya is eladattatott, pedig patinás helyen van, és minden évben ott zajlik a borfesztivál, és nem messze tőle áll az Orbán püspök szobra, aminek árát a tanyatulajdonosok adták össze.

Ez a pincesor az Istifán gödre nevet viseli mind a mai napig, sok régi borosgazdára emlékeznek itt a néha ifjanc tulajdonosok, akik már modernizálják a tanyákat, és nem hordókban, hanem acéltartályokban tárolják, erjesztik, úgymond redukálják a nedűket.

Ez már ipari munka, és jobbára már csak a pénzről szól.

Megkönnyeztem ezt a pincét is.

Aztán van egy majdnem pincém, amit még mindeddig nem találtam meg, de én már nem is fogom. Tudom, hogy ott van, de mivel megvakultam, félbemaradt a kutatás. Harminc éve, a kislányom születésekor vettem egy nyolcszáz öles terciát a Bagó völgyben, enyhén lejtős terület, ideálisan jó szőlőnek, rajta egy szabályosan összedőlt tanyával, amit elkezdtem kipucolni, és találtam ott meszelt falakat, hordó abrincokat, kézi szerszámokat, tehát kell ott lennie valaminek. Még a pince domborulata is jelzi, hogy ott pincének kell lennie. A szomszéd is talált a saját telkén egy nagyon mély pincét, és mondta, itt is van egy, csak ásni kell. Évekig kerestem, de még nem jutottam el a lejáratig, pedig érzem, hogy kell lennie. Sajnos időközben megvakultam, és így a kutatás véget ért számomra. Maga a terület megvan még, de sajnálatos módon csak gázt terem. Másra vár a régészkedés.

Maga a munka elég veszélyes, hiszen láttam már olyan embert, akit maga alá temetett a pince bontásakor a sok téglá. Meghalt a szorgalmas ember, és néha előfordul, hogy áldozatokat szed az óvatlanság, minden évben többen meghalnak a mustgáztól és pinceomlásokkor. Veszélyes üzem, és néha ez párosul felelőtlen italozásokkal is.

Jelenleg, a József utcában lévő családi házunkban van még egy pincénk, és valószínű, hogy nekem már az utolsó is. Eléggé nem elítélhető módon ebben már nemigen van bor, csak ha néha lerakjuk a palackozott borokat, pezsgőket.

Így múlnak el a nagy álmok, vágyak és tervek. Azért hálát adok a mindenhatónak, hogy ez mind megadatott nekem. Még sokat tudnék mesélni ezekről a dolgokról, de álljon inkább itt pár pincéket dicsőítő versike, emléket állítva ezeknek a csodás létesítményeknek, amelyek remélhetőleg még évszázadokig emelik a tájegység dicsőségét, és az emberi munka, kitartás szimbólumai.

Mostanság emelnek olyan divatos, kör alakú objektumokat, ahol, ha egy megjelölt pontra állunk, visszhangzik az egész pince, de ha akár egy lépésnyire is odább lépünk, mindez a jelenség megszűnik. Érdekes, de drága játék, de ötletes és különleges. Talán később már ez lesz a természetes, a padlófűtés és a fürdőszoba.

A modern világ ide is betette a lábát.

SZURDIKOK MÉLYÉN

Szurdikok mélyén,
Löszfal meredélyén
Bodzák hűvöséből
Cefreszagot áraszt
A gaznőtte pincelyuk,
Régmúlt tüzes borok
Dicsőségére
Vágyik az új must.
A dűlőúton felszáll a por,
A pince mélye
Szomjazó vendégre vár,
Bíborszínű
Az üveg pohár,
Mámoros muslincák
Monoton dala száll.

2012. aug. 27.

Megjegyzés. Ősi illatok a szekszárdi Kadarka utcán.

BORDAL

A VINCELLÉR IGAZSÁGA
NÉPI BÖLCSELETEK

Útból,
kútból,
senkit nem szabad
kizárni.

Tanya előtt
egy jó gazdánál
fél icce borra
mindig meg kell állni.

2019. január 10.

48. SÖR, BOR, PÁLINKA, LEHETEK-E BOLDOG...

Mindennapi gasztronómiánkhoz szervesen hozzátartozik az ivás is, s nem valami úri huncutságból kifolyólag, hanem mert az emésztéshez és a szervek fenntartásához szükség van a folyadékra.

Testünk hetven százaléka víz, ezért létfontosságú a folyadék bevitele.

Elsősorban a jóféle és egészséges ivóvízre gondoljunk, ami a sejtek éltető eleme, de vannak élvezeti cikkek is, amelyeket folyékony formájában veszünk fel a szervezetbe. Lehetnek ezek különféle keverékek: teák, üdítők, szörpök, természetes folyadékok, mint például a tej, de igen fontos helyet foglalnak el a különféle szeszes italok, melyek lehetnek kedvező hatásúak, vagy ártalmasak.

Legősibb folyadékunk a víz volt, akár folyó- vagy patakvíz, és a különféle források vizei, de víztartalmú élelmiszerekkel is hozzájuthattunk a szükséges nedvességekhez. Például a gyümölcsök, tökfélék, édes gyökerek és gumók.

Az édességet az állatok is szeretik, így a majmok is megeszik a lehullott gyümölcsöket, és ha túlértek, akkor a gyomrukban megerjedt, és még ma is láthatunk bódult majmokat, vagy dülöngélő libákat, vagy másféle cefre evő jószágokat. Az ember is évezredek alatt rájött, hogy kellemes hangulatba hozza egy kis erjesztett gyümölcs nedve, mint például a vadon termett szőlőé, melyet már évezredek óta erjesztenek a hozzáértők és borként ismerik. Tulajdonképpen mindenből lehet szeszt csinálni, amiben van cukor, legyen az szőlő, alma, körte, füge, bodza és ribizli, valamint a meggy, cseresznye és mindenféle más.

Az erjesztett kancatej az egy másféle kategória. Nem ugornék nagyot érte.

A bor miatt még háborúk is dúltak, és mikor a vizek rosszak voltak és megmérgezték a kutakat, víz helyett is fogyasztották a bort mindenfelé. Néhány nemes asszonyról is feljegyezték, hogy naponta négy-öt litert is megittak, mint például Kinizsi Pál felesége a nagyvázsonyi várban, de ez természetes volt annak idején.

A hadak is székéren hordták magukkal a bort és nagyon vigyáztak rá, hogy meg ne savanyodjon a hosszú út során. Attila, hun királyunk vizes állatbőrökkel takartatta le a hordóit a meleg elől, nem adhatott ecetes bort a hódolásra elébe járult királyoknak. Időközben kialakultak a különféle borvidékek, főleg ott, ahol az éghajlat miatt bőven termelt a szőlő, főleg a mediterrán vidékeken, de Európa területén szinte minden vidéken termeltek bort, amiből még tizedet is vontak, és dézsma pincék tanúskodnak, hogy adóként is elfogadták.

Hazánk területén is számos borvidék van, a tokaji, villányi, badacsonyi, és a szekszárdi borvidék... a névsor nem teljes.

Jelen esetben minket a szekszárdi borvidék érdekel, többféle szempontokból.

Életem során mindig is jelen volt a szőlő- és bortermelés, valamint a szőlőművelés és borkészítés folyamata.

Nem tartották igazi szekszárdinak azt, akinek egy kis szőlője vagy tanyája, pincéje ne lett volna.

Évszázadok óta termelnek bort ezen a vidéken, bizonyítja a sok ezernyi pince és a hegyek, dűlők nevei.

A Bartina, a Baktai dombok, a Kadarka utca, a dézsma pincék sokasága, a szőlő és bor ábrázolások kőkoporsón és az irodalomban egyaránt.

Van Decsi hegy és Mözsi hegy, és Istifán gödre, ahol az Orbán püspök szobra áll, mint védőszent.

Szekszárd első emeletes háza is egy borkereskedőé volt, aki a pápának szállította a helyi nedűt.

Nekünk is volt egy darab szőlőnk, nyolcszáz öl. Éppen elég ahhoz, hogy sok munka legyen vele, de igazi nagy jövedelmet nem hozott, mivel ahhoz kicsi területnek bizonyult.

Valójában egy kis hobbi szőlő, ami csaknem mindent megtermett, ami a ház körül elfogyott.

Csemege szőlőt, bort, szilvát, almát, diót, mandulát, barackot, és ami a mama kedvenc fája volt: a cseresznyefa.

Az első, ami elkészült, az az általunk rakott pince lett, ami igen csinosra sikeredett. Majd köréje épült a tanya, ahol a feldolgozó présház helyezkedett el, és a padlástérben pedig egy pihenő szoba várta a fáradt gazdát, de ezt ritkán használtuk, mivel nem értünk rá ott ücsörögni.

A szőlő a szorgalmas, görnyedt hátú gazdát szereti.

Gyalogszőlőként vettük a birtokot, aztán folyamatosan átalakítottuk kordonossá, de ez évekig elhúzódó munkának bizonyult.

Kezdődött a kivágással, majd a támrendszer felépítésével, oszlopok leásával, újratelepítéssel, drótok kihúzásával és már három év múlva lehetett is egy kevéske mutatkozó termést szüretelni, aztán minden évben több lett a szőlő.

Sokat dolgoztunk, de mégis csodálatos évek voltak, a metszéstől a permetezésen át a szüretig és a borkészítésig nagyon élveztük a kintléteket. Kellett daráló, kádak, hordók, prés, meg mindenféle kerti szerszámok. Ez eddig mind veszteséges dolog volt, de ha leültünk a teraszra egy kancsó borra és ránéztünk az egyenes, tiszta sorokra, büszkeség töltött el mindannyiunkat.

A csodálatos kadarka íze pedig mennyei megkoronázása a munkánknak.

A rokonság szedte a szőlőt, kalákában, ami még dívott sokáig, de ma már kevésbé fordul elő, mivel tiltott dolog. A puttonyosok hordták be a darálókra a csömögét és tellett a kád. A gazda kíváncsian mérte a mustfokot, és mérgeződött, ha kevés volt a szám a fokolón, annál több cukrot kellett ráönteni a kádra, bonyolult számítás mondta meg, hogy mennyit.

Általában délre megtellett a kád, és addigra elkészült a szüreti kokaspörkölt, s mindenki élvezettel falta a kellemes ebédet, itták a tavalyi óbort, és megkezdődött a beszélgetés hosszú folyamata. A kádon lenyomkodták a csömöszlővel a csömögét, kipróbálták a kád csapját, és pár vödörrel ráöntöttek, hogy a lé ellepje, nehogy megégjen másnapig, mire újra fel kellett jönni a hegyre, hogy lenyomkodjuk a szőlőt.

Pár nap múlva hangos zubogással forrt a must, és vigyázni kellett a mustgázra, nehogy baleset történjen, minthogy minden évben megjárta valaki, a saját tanyájában megfulladt.

Előjöttek a bogarak is, s a gazda mondogatta: legszebb madár a muslinca.

Egy hét multával megállt a forrás, ilyenkor feljön a törköly a lé tetejére, és már nem szabad lenyomkodni, mivel alul már tiszta a bor. Szedtünk sok levelet a tőkéről és ráterítettük a kádra a szőlő tetejére és lesároztuk a kádat.

Aki inni akart, az a csapon engedhetett magának a már kész újborból kóstolóként, mivel az igazi borkóstoló majd Márton-napján lett esedékes, liba evés alkalmával.

Aki ráért a saját munkája végeztével, az elpréselte a termést, de akinek sok volt, vagy még más dolga is akadt az őszi betakarításkor, azok csak késő ősszel, vagy már a havazás beállta-

val préseltek. Addigra már a kádon látszott az árulkodó horpadás a sározáson, alóla már leengedték jócskán a bort. Elsőként amúgy is a tiszta bor leengedése volt a soron, a kimosott és leképezett hordókba hordták le vödörkben a levét, majd leszedték a sarat és megkezdődött a préselés időigényes és lassú munkálata.

Megrakták a prést, és ritmusos kattogással nyomakodott lefelé a deszkalap, és a rések közt bugyogott a bíborvörös présle, amit külön hordóba kellett önteni, mivel idővel leülepedett a seprű, ahogy ezt hívták. Azt majd később le kellett fejteni, ami egy másik fontos munka.

Mellékesen megemlítem, hogy a kádba valósi szűrőként használatos seprűt mindenki magának termelte a szőlősorok végében, ahogy a póréhagymát is, amit mindig ettünk a hideg étkezésekkor.

A gazdák azt mondják, hogy a legjobb munka a préselés és a borfejtés. Na meg a pálinkafőzés.

Alaposan meghúzzák a prést és egy órán át állni hagyják, hadd csöpögje ki magát, s közben lehet iddogni, vacsorázni, kártyázni, majd újra húzni a présen.

Eltarthat ez akár reggelig is. Néha átjönnek a szomszédok is, ahol szintén lázas munka folyik, s megkínálják egymást a saját boraikból, s megállapítják, hogy mellik lesz a guggolós bor, ami elég szégyen a gazdára nézvéen, hiszen az azt jelenti, hogy a szomszéd guggolva megy el az ablak alatt, nehogy behívják egy italra.

Télen, mikor nyugszanak a pincékben a borok, s csak néha kluttyan egy kotyogó a fehér boron, a gazda akkor is feljár a tanyára, ellenőrizni, nincs-e gond, nem szakadt-e el a hordó valamelyik abrinsa, és nincs-e szükség a kármentőre.

Otthon leakasztott egy hurkakarikát a fűstről és pár hagymát rakott a zsebébe, és egy félkilós vekni kenyérral felballagott a hegyre és kizárta a tanyajót, eldobálta a havat, kicsomagolta a ropogós zsírpapírból a húshurkát és néhány pohárka bor kíséretében megette a frissen füstölt ínycséget.

Mindezeknek megvolt a maga romantikája, és áradt belőle a béke és a nyugalom.

Ez volt a borkészítés folyamata évszázadokig. Ma már nem hordókban érlelik a bort, hanem vastartályokban, és ez már ipari munka, amiben már nincs semmiféle romantika. Akkoriban kétféle borunk volt: a vörös és a fehér, manapság a fejlődésnek következtében százféle borféleséget gyártanak és árulnak horror áron.

Száraz, édes, félédes, vörös, fehér, muskotályos, rozé, s még ki tudja mennyiféle, háziasítás után a bikavérek, amiben négyféle bor is található, igazi sommelier kell ehhez, aki eligazodik ezen.

Hallottam, mikor a borszakértő elemezte, milyenféle illatokat lehet érezni a boron, és az eper ízt, a gyümölcsöket, a zöldpaprikát, a selymet, a légyságot, s közbevágott a régimódi gazda: szőlő ízű bor nincs?

A gazda mindig tudta, hogy mikor, milyen napszakban, évszakban és melyik ételekhez milyen italt kell inni. Értett hozzá magától is.

A tanyára nem illik sört vinni és inni a borok szentélyében, bár annak is megvolt a maga bája.

Csőszerelőként dolgoztam sörfőzdében is és ott feltalálták a boros sört. Magát a tulajdonost hívták Borosnak, és reklámként, ami bevált, boros sörnek nevezte el a saját főzésű italát.

Hatalmas ötlet.

Legvégső munkának maradt a pálinkafőzés, a zord időkben, mivel ez is eléggé időigényes feladat volt a maga nemében.

Elsőként a gyümölcscefrét főzték ki, az összedarált, különféle, kertben termett gyümölcsöket rakták a rézüstbe, majd a kipréselt törkölyt főzték ki pálinkának, aztán vígan várhatták az új-esztendő.

Néha a finác kiszagolta a főzést, elvitte a masinát, de egy rendes gazdának akadt egy másik főzője eldugva a padláson. Mire visszafelé jöttek, már újra folyt a boszorkányok könnye. Csak legyintettek, megkóstolták és elmentek.

A szekszárdi gazda megtermelte magának az italt is a jóféle ételekhez, és reggelire a pálinkát, és nem védte, hanem egészséggel itta, akár orvosságként, étvágygerjesztőként, temetésre búfelejtőként, lakodalomra vígságként használta. Keresztelón szenteltvízként.

Büszkén kérdezte magától: sör, bor, pálinka, lehetek-e boldog?

Ha valaki koccint mostanság ezekkel a borokkal, gondoljon a régi öregekre is, egy pohárka erejéig, hálával köszöntve elődeinkre.

Végezetül emlékezzünk meg ikertestvéremről, aki már nincs köztünk, egy hozzá írt bordallal.

HÁTSÓ CÍMKÉRE

Mindenképpen bor lesz
A mustból,
Ha az erőt beleszorítja
A dongára feszülő
Hordó abrincsa.
A szekszárdi dombvidék
Sugárzó melegét,
Bíboros színét,
Bársonyos ízét,
A napfény tüzét
Töltöttük bele,
Ebbe az üvegbe.
Jóska bátyám
Nem sajnálja
A borát,
Megkínálja
Jó borivó
Barátját.
Az Isten
Tartsa meg
A szokását.

2012

Megjegyzés: tíz éve elhunyt testvérem emlékére.

49. BEFEJEZÉS, VÉGELSZÁMOLÁS

KEDVES OLVASÓIM ÉS BARÁTAIM...

Az idők szavára hallgatva akartam írni egy szakácskönyvet, de kettő lett belőle. Írás közben rájöttem, hogy nem törekedhetek a teljességre, hiszen milliónyiféle étel van a világon, sohasem végeznék velük.

Mégis, mi volna az, amitől kissé más lenne az én saját könyvem a többi hasonló témában íródottól?

Arra gondoltam, van jó pár történetem a gyermekkoromtól napjainkig, melyeket irodalmi formába öntve mellékelhetek a receptekhez, aztán ez megfordult, a recepteket rendeltem a történetek alá, mint kiegészítő elemeket, mintegy mellékesen.

Az első kötet tizenkét fejezetének sikerén felbuzdulva még nyolc újabb olvasmányt öntöttem formába a második kötetben.

Remélhetőleg van olyan, akinek tetszik ez a receptúra, élményekkel fűszerezve, s indíttatást érez arra, hogy megkeresse az első kötetet is, mely ezzel azonos címmel jelent meg három évvel ezelőtt a MEK gondozásában.

Így lenne teljes a kétkötetes receptkönyv. Bizonyára jó volna kézben fogva olvasni és színes képekkel tarkítani a könyvet, mint ahogy a nagyok csinálják, aztán horribilis összegért árulni a boltokban, de ez nem az a műfaj.

Nagyon hálás vagyok a MEK dolgozóinak, hogy e-könyvként is megjelenhetnek.

Aki odafigyelve olvassa ezt a hangulati elemekkel tarkított receptúrát, megismerheti családom rejtett titkait és vágyait, sajnos a szereplők legtöbbje már nem is él.

Nagyszüleim, drága szüleim és ikertestvérem már rég Rúzsamájba költöztek, ahová terveim szerint én is kerülök majd.

Ahogy mondani szokás, ha mostanság hazajönnének, ugyanott tudnánk folytatni a beszélgetést, ahogy és ahol abbahagytuk annak idején.

Ők nem, csak én lettem öregebb tíz, húsz évvel haláluk óta.

Jókat ennénk és innánk, mint azelőtt, nem a zabálás és az italozás rosszabbik formája szerint, hanem a tisztesség és a barátság okán, a mértékletesség nyomvonalát követve.

Mindegyikükről írtam jó pár verset és történetet, megörökítés gyanánt, mivel a könyveim legismertebb szereplői ők mindennapi történeteikkel, és talán a könyvtárban tovább megmaradhatnak, mint az én gépemen, melyet bármikor kitörölhetnek a delejes manók.

Ebben a második kötetben bemutatok színfoltként pár témába illő verset, emléket állítva a szereplőknek és a tanyának, szőlőnknek, melyek már nincsenek meg, eladtuk, mivel nincs, aki tisztességgel megmunkálja, karbantartsa azokat. Nem jártam azóta arrafelé, mivel meghasadna a szívem, ha látnám az enyészetet.

Így múlik el egy család virágzó élete.

Köszönöm szépen mindazoknak, akik olvasták ezeket a fejezeteket, visszajelzések szerint sokaknak megindult a gyomoredvük, mikor olvasták az általuk még soha nem evett ételek receptjeit, vagy akik már ettek ilyeneket, de valami oknál fogva már áttértek modernebb étkezésre, s most velem nosztalgiáznak. Ha tehetik, kellő odafigyeléssel próbálják ki a régi recepteket, kíváncsiságtól indíttatva. Ha ízlik és koccintásra is sor kerülhetne egy szekszárdi

kadarkával, gondoljanak ránk, rájuk, és tegyék el maguknak a szívük és agyuk raktáraiba, hogy sokáig megmaradjon a teremtett érték, mindaddig, míg valaki ebben vagy jobbított formában tovább nem viszi a következő nemzedékeknek.

Az évek folyamán ez idáig tizenhét e-könyvem jelent meg, és remélhetőleg ez a novellás kötet lesz a tizenkilencedik bemutatkozásom. Szinte egész életemet megtalálják ezer verseimben, és négy kötetnyi novelláim közt. Hamarosan egy kisregénnyel jelentkezem, amely földrajzi, történelmi és szerelmi történet lesz, valós és fantázia elemekkel és vonulatokkal tarkítva.

Ha valami kérdésük volna, keressenek az éterben, megtalálnak. Kézcsókom a hölgyeknek, kézfogás az uraknak.

Alább az ígért versek.

Vendi.

SZEKSZÁRDI SZÜRET 2000

Szürepektől hangos a Bartina,
Visszhangozza a Kisbödő,
Gyermekzsivajtól lármás a dombtető.
Tarkálló szőlőn
Piroslik a levél,
Létől duzzadt fürtből
Lomhán csurog a vér.
Ujjával, mint üstdobos,
Bádogon dobol a puttonyos.
Tompán morog a daráló,
Musttal locsolják tengelyét,
Vidámabban lendül a kerék.
Friss csömögét marcangol
A henger a garaton.
Meghal a szem, de
Új élet erjed:
Tüzes szekszárdi bor.
Vérszínben bugyog a kádról a must,
Csillámlik benne a gyertya fénye.
Csattog a prés ütemre,
Lécei közt csordul a lé.
Telik a csobolyó szaporán,
Tőtíklőn zúdul le az új bor.
Feszül az abrincs bilincse,
Hordódongára rásimul.
Mustgáz kluttyan a kotyogón,
Magas a szám a fokolón.
Tompán koppan a lopó az akonán,
Bíborszínű az üvegpohár.
Bársonyos íztől összefut
Szánkban a nyál.
Gőzölgő pörkölt illata száll.

Foghíjas tanyasoron,
A Kadarka utcán
Cefreszagot lehel a
Gaz-nőtte pinceszáj.
Régmúlt borok dicsőségéről
Álmodik a must.
A pincemélye szomjazó
Vendégre vár,
Mámoros muslincák
Bódító dala száll.

LÁTOMÁSOM

A SZEKSZÁRDI TANYAVILÁG ÉLETKÉP

Hanyatlik a Nap,
A kisbödői
Öreg domboldalon
Vöröslik fénye
Sárga löszfalakon.
Átsejlik még
A zöld lugason.
Utolsót pendül
A fáradt kapa most,
Kalapált életől
Hanyatt dől a gyom.
Öcsém, s apám
Vörösbort isznak
A hús teraszon.
Bíborbársony színe
Hamvaz a poháron.
Fehér tanyafalon
Lefolyik az alkony.
Termését koppantva
Bölcsen bólogat
Az öreg diófa.
Kötényébe Anyám
Serényen kapkodja,
S kosárba önti
A zörgő diót.
A tájra ráborul
A bársonyos homály,
S emléküket takarja
A jótékony éjszaka.

2013. 05. 14.

2019. 06. 01.

Ma éjszakai álmom.

ENDE, KONYEC, FIN, END, FINÍTÓ.

50. 2019. JÚNIUS 01.

KÖNYV, A 90. KÖNYVHÉTRE AJÁNLVÁ

Kreatív krónikás krapeknak, Nagy Vendelnek!

Komponált könyvet kapni költészet korán kiváló költőtől, kellemes, kivételes kázus. Kedves kádenciát körmölő, közjót képviselő: köszönöm kitűnő, kolosszális könyved! Komputer készüléked klaviatúráján kellő képzettséggel, képességgel küldted klapanciád. Konstatálom: kopasz koponyád kapacitása korlátlan, köztudottan körülvesz köztisztelet. Kuckódban komoly kreáció, kollekciónak kultúrája közérthetően kiárad, kisugárzik. Kellően, keményen kuliztál, kisajtókat kerülve, kaptad korrekt, kiérdemelt kitüntetésed. Közeledbe kerülve kicsit kávéznánk, később környéken korzóznánk, kiskocsmák kerthelységében készségesen koccintanék kupába kitöltött kadarkával kiegészítésképpen.

Kaposvár, 2018. június 11.

Barátsággal: József Tibor

VÉGE